

WAYNE CORDEIRO

THÁI ĐỘ QUYẾT ĐỊNH THÀNH CÔNG

ATTITUDES THAT ATTRACT SUCCESS

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

Lời Tựa

Trong cuộc sống, có những người dù có tài và học thức cao nhưng vẫn không thành công. Ngược lại, có những người tuy rất bình thường nhưng thành công luôn mỉm cười với họ.

Chuyện thành - bại, được - mất phụ thuộc rất lớn vào thái độ sống của mỗi chúng ta. Ai đó từng nói: "*Tương lai thuộc về người biết đón nhận và giữ lấy nó*". Thật vậy, không ít người dù trong khó khăn vẫn luôn tìm thấy cơ hội cho mình, nhưng cũng không ít người, khi cơ hội đến, lại chần chừ rồi bỏ qua vì ngại gian khổ. Có người vượt qua trở ngại bằng thái độ lạc quan, cũng có người chao đảo bởi những ý nghĩ tiêu cực. Bởi vậy, không quá khi nói rằng, thái độ đóng vai trò quyết định chuyện thành - bại của mỗi người.

Không đơn giản là yếu tố thuộc về cảm xúc, cũng không phải là kết quả của bất kỳ tác động bên ngoài nào, thái độ là yếu tố thuộc về nhân sinh quan của chúng ta. Thái độ quyết định cách chúng ta hành động, quyết định sự gắn bó khăng khít trong các mối quan hệ. Nó có khả năng biến trở ngại thành cơ hội, chuyển thất bại sang thành công.

Một thái độ đúng đắn sẽ mở ra một tương lai tươi sáng, khiến cho cuộc sống hiện tại tràn đầy sức sống và tin yêu. Đó chắc chắn không phải là cái đích quá xa so với khả năng của con người. Chỉ cần một vài điều chỉnh nhỏ, bạn hoàn toàn có thể xoay chuyển mọi việc theo chiều hướng tốt đẹp. Điều này cũng giống như khi một chiếc radio bị lạc sóng, bạn chỉ cần rà lại tần số là âm thanh sẽ trở nên trong trẻo; những tiếng lạo xạo sẽ bị loại bỏ, thay vào đó là những tin tức mới nhất, hoặc một bản nhạc êm dịu, du dương.

Thái độ của bạn cũng cần có sự điều chỉnh chút ít như vậy. Nhưng chính những điều chỉnh nhỏ này lại tạo nên sự khác biệt rõ rệt giữa thất bại và thành công.

Khi viết cuốn sách này, tôi không có tham vọng lớn lao rằng có thể thay đổi hoàn toàn cuộc sống của bạn. Nhưng, hy vọng những gì tôi sắp mang đến sẽ giúp bạn phần nào trong cách cảm nhận cuộc

sống. Chỉ cần luôn giữ cho mình niềm tin yêu và khát vọng, thành công sẽ chào đón bạn phía trước.

Chúc các bạn vững tin trên con đường mình lựa chọn!

- **Wayne Cordeiro**

MỞ ĐẦU BÀI HỌC TỪ TRƯỜNG ĐỜI

Tôi có một sở thích là được quan sát những người xung quanh, đặc biệt những người thành công - thành công trong sự nghiệp cũng như trong các mối quan hệ xã hội. Cũng vì thế mà tôi nhận ra rằng, thành công không tự đến và con người cũng không chạm vào thành công một cách tình cờ. Để có được nó, mỗi người cần chuẩn bị cho mình một số tiền đề nhất định, thêm vào đó là những cố gắng và nỗ lực không ngừng. Một người luôn khát khao tận hưởng hạnh phúc bao giờ cũng nhạy bén trong việc nắm bắt cơ hội. Tương tự, mỗi người trong chúng ta đều có thể đạt được thành công nếu biết hình thành và phát huy thái độ nghiêm túc, đúng đắn cho bản thân.

Một trong những thói quen của tôi từ thời còn đi học là đến sân bay và tìm một băng ghế gần những con đường lớn. Có thể bạn cho đó là thói quen kỳ lạ nhưng với tôi, nó là một phần không thể thiếu trong suốt thời niên thiếu, và một phần con người tôi cũng hình thành nên từ đó. Ngồi trên băng ghế, tôi lặng lẽ quan sát mọi người.

Có khi, tôi dõi mắt theo một doanh nhân đang vội vã đến cuộc hẹn. Tôi chú ý cách ăn mặc, phong thái và cách nói chuyện của ông khi tiếp xúc với những người xung quanh, qua đó đoán xem ông ấy đang nghĩ gì, tâm trạng như thế nào: lo lắng, vui vẻ hay thất vọng. Cũng có khi, tâm trí tôi lại bị cuốn hút theo hình ảnh một phụ nữ lạ đang dắt đứa con nhỏ. Tương tự, tôi cố phân tích từ dáng đi, điệu bộ đến nét mặt cô ấy. Cô ấy đang vội vàng hay điềm tĩnh, mệt mỏi hay phấn chấn về những điều sắp diễn ra?

Tôi đã quan sát rất nhiều gương mặt. Có khi đó là những thực tập sinh trẻ tuổi, có khi là các kỹ sư, nhân viên hàng không, hoặc hành khách mỗi khi họ đi ngang qua tôi. Nhìn cách đi đứng, cách giao tiếp, thậm chí là ánh mắt của họ khi trò chuyện, cách họ chào đón hay đưa tiễn người thân, bè bạn, tôi dần nghiệm ra nhiều điều thú vị. Quan trọng nhất, qua họ tôi chợt nhận ra rằng, có những điều tưởng chừng rất bình thường nhưng lại chính là bí quyết đưa người ta đến thành công.

Đằng sau mỗi cuộc đời đều có một câu chuyện chưa được kể - câu chuyện về sự thành - bại trong cuộc sống, câu chuyện về niềm vui, nỗi bất hạnh từng trải qua. Tất cả đều phụ thuộc vào thái độ và quan điểm của mỗi người.

Đừng bao giờ ngừng học hỏi. Hãy xem đó là sự nghiệp chúng ta cần theo đuổi suốt cuộc đời. Việc học không nhất thiết bó buộc trong phạm vi trường lớp mà rộng hơn là học hỏi ngay những gì đang diễn ra hằng ngày, quanh ta. Hãy khám phá những điều diệu kỳ của cuộc sống, chúng sẽ đưa lại cho bạn những cơ hội mới, bỏ lại sau lưng mọi vấp ngã và thất bại, giúp bạn phát huy khả năng và thiên hướng của bản thân. Một ngày nào đó, bạn sẽ mỉm cười hạnh phúc vì những gì mình đạt được.

Người sáng suốt xem khó khăn là bàn đạp để tiến xa hơn.

Trái lại, kẻ nhu nhược lấy đó làm lời bào chữa cho sự thất bại của mình.

Ý nghĩa của chiếc đai trắng

Tôi từng đọc một cuốn sách nói về Jigoro Kano - người sáng lập phái võ Judo. Ấn tượng của tôi về ông là một con người đầy quyết tâm, kiên trì và ham học hỏi. Có thể nói, ông chính là tấm gương sáng để các thế hệ sau noi theo.

Thuở nhỏ, Kano là một cậu bé thông minh, hiền lành nhưng ốm yếu, thường bị bạn bè bắt nạt. Từ mặc cảm về sự yếu kém của mình, Kano sớm nuôi ước vọng trở thành một người khỏe mạnh, đầy sức lực để không bị người khác xem thường. Cuộc đời ông là một cuộc hành trình không ngừng tìm kiếm và tập luyện.

Kano miệt mài nghiên cứu những thế võ cổ xưa tưởng chừng đã thất truyền và kết hợp chúng với những thế hiện đại tạo nên môn võ Judo ngày nay. Không chỉ có công sáng lập, Kano còn có công rất lớn trong việc phổ biến môn võ ấy ra thế giới. Judo trở thành môn võ châu Á đầu tiên được đưa vào Thế vận hội Olympic và là môn không thể thiếu đối với cảnh sát Nhật Bản. Năm 1932, môn Judo được Bộ Giáo dục Nhật Bản chính thức đưa vào giảng dạy tại các trường tiểu học và trung học.

Bên cạnh công lao trong lĩnh vực võ thuật, Kano còn được mọi người tôn sùng trên nhiều lĩnh vực chính trị, xã hội khác. Ông luôn nỗ lực hết mình và không ngừng tìm kiếm những tinh hoa làm giàu cho đất nước và con người Nhật Bản.

Kano khiến người ta kính phục hơn nữa ở bản tính hết sức khiêm nhường. Chuyện kể rằng, trước khi qua đời, Kano cho gọi các môn đồ của mình và nhắn nhủ rằng: "*Khi ta qua đời, đừng chôn ta với chiếc đai đen, mà hãy chôn ta với chiếc đai trắng*".

Trong võ thuật Judo, hệ thống đai đẳng gồm bảy cấp, trong đó đai trắng là cấp thấp nhất dành cho những người mới nhập môn, ngược lại, đai đen dành cho những người đã đạt đến đẳng cấp cao nhất.

Kano là tấm gương về sự khiêm tốn mà mỗi chúng ta cần học tập. Tinh thần tự đào luyện bao giờ cũng là yếu tố quyết định thành công. Ngay cả khi đã trở thành một chuyên gia trên lĩnh vực nào đi nữa, chúng ta cũng đừng bao giờ thôi học hỏi. Ngừng học hỏi, ta sẽ dần trở nên xơ cứng, bảo thủ và tự đánh mất vị thế của mình.

Những con người đáng ngưỡng mộ

Nếu ai đó hỏi "*Thần tượng của bạn là ai?*", tôi sẽ không do dự đáp rằng, đó là Wendy Stoker và Thomas Alva Edison.

Trước hết, tôi muốn nói về Wendy - một học sinh của trường Trung học Trung Đông. Khi tốt nghiệp, cô bé chỉ đạt điểm trung bình khiêm tốn là 3,5. Sau đó, Wendy vào đại học, cô tham gia rất nhiều hoạt động thể thao của trường và các phong trào khác của học sinh, sinh viên. Tuy nhiên, điều tôi ngưỡng mộ nhất ở Wendy là khả năng đánh máy với tốc độ 40 từ/một phút ngay từ khi là một sinh viên năm nhất.

Tôi quên chưa nói với bạn Wendy Stoker bị khuyết tật bẩm sinh. Cô ấy không có tay! Điều kỳ diệu cô ấy làm nên bằng những ngón chân của mình.

Yếu tố nào đã tạo nên một con người với ý chí phi thường không gì có thể khuất phục như vậy? Trước khi đi vào vấn đề này, tôi muốn nói đến thần tượng thứ hai của tôi - Thomas Alva Edison.

Thomas Alva Edison là người đã phát minh ra bóng đèn điện, máy quay phim và bình ắc-quy dùng cho xe hơi. Nơi làm việc của Edison là một khu nhà đơn sơ và cũ kỹ. Ở đó, ông cùng người con trai miệt mài nghiên cứu từ sáng đến tận khuya với mong muốn những phát minh của họ ngày càng hoàn thiện. Một buổi tối, khi đang cố gắng tìm ra phương pháp duy trì khả năng nạp điện cho bình ắc-quy thì những hóa chất - do tiếp xúc với nhau - bất ngờ nổ và bùng cháy. Ngọn lửa nhanh chóng thiêu rụi các dụng cụ thí nghiệm và lan ra cả ngôi nhà.

Phát hiện đám cháy từ ngôi nhà, con trai của Edison lập tức chạy về để cứu cha vì sợ ông sẽ liều lĩnh cứu lấy những công trình cả đời đã nghiên cứu. Anh chạy vòng quanh ngôi nhà và cầu nguyện cha mình đã sớm thoát khỏi đám cháy. Đến lần thứ hai, anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy cha đang đứng ở một góc khuất. Bàn tay ám đầy khói, mái tóc sạm màu vì tro bụi, ánh mắt ông dõi về phía ngọn lửa đang thiêu rụi các công trình thí nghiệm của mình.

Con trai của Edison bật khóc trong nỗi xúc động:

- Cha, con đã rất sợ khi nghĩ cha không thể thoát được.

Mắt vẫn nhìn về đám cháy, Edison nói với con: - Con trai, hãy gọi mẹ lại đây.

- Sao vậy cha?

Edison quay lại và nháy mắt với con:

- Vì mẹ con sống ở một ngôi làng nhỏ và bà ấy chưa từng thấy một đám cháy như thế này bao giờ.

Sau khi ngọn lửa được dập tắt, ngôi nhà trở thành một đống đổ nát và méo mó. Edison quay sang con rồi hỏi:

- Con có biết vùng này ai có máy kéo không?

- Con biết, nhưng để làm gì vậy cha?

- Vì chúng ta cần xây lại một nơi làm việc mới con ạ. Đã đến lúc rồi.

Điều gì khiến cho Wendy Stoker và Thomas Alva Edison vững vàng và lạc quan đến vậy? Và đâu là động lực khiến họ có thể vượt qua mọi khó khăn ngăn trở trước mắt?

Câu trả lời nằm ở thái độ của họ. Thái độ là yếu tố quyết định tất cả. Mỗi người đều có quyền nắm giữ và kiểm soát một thái độ sống riêng cho bản thân. Nó là yếu tố còn quan trọng hơn cả học thức, ngoại hình và tiền bạc. Chính thái độ sẽ quyết định bạn được mọi người yêu quý hay ghen ghét, xem thường. Nó là yếu tố kéo mọi người lại gần bạn hay đẩy họ ra xa bạn.

Bên cạnh đó, thái độ còn quan trọng hơn cả những kỹ năng cần thiết để đạt được thành công. John D. Rockefeller từng nói: *"Tôi đánh giá cao người vừa có năng lực vừa có thái độ hợp tác tốt với mọi người hơn bất kỳ khả năng vượt trội nào khác mà họ sở hữu"*. Giữ cho mình một thái độ đúng đắn cũng có nghĩa bạn đang phát huy một cách cao nhất tài sản quý báu của mình.

Điều quan trọng không phải là gia đình bạn đang lâm vào tình trạng khó khăn như thế nào, ông chủ của bạn đối xử với bạn ra sao hay bạn kiếm được bao nhiêu tiền. Cái quan trọng hơn nhiều chính là thái độ của bạn với gia đình, với những vấn đề của bản thân, với quyền lực và tiền bạc. Thái độ tạo nên mọi sự khác biệt trên thế giới này.

Khó khăn thử thách trong cuộc sống là điều không thể tránh khỏi. Điều đáng nói là những người sáng suốt sẽ biến khó khăn thành kinh nghiệm sống, là bàn đạp để tiến xa hơn. Trái lại, kẻ nhu nhược lại lấy đó làm lời bào chữa cho thất bại của mình.

Người ta thật có lý khi cho rằng: *"Cuộc sống chỉ có 10% là tạo hóa dành cho bạn, còn lại 90% là thái độ của bạn đối với chúng như thế nào"*. Cũng chính từ thái độ, phẩm chất và nhân cách con người được hình thành.

Tạo thiện cảm

Ở Hawaii, chúng tôi có truyền thống trao tặng vòng hoa cho người khác để bày tỏ sự thân thiện, lòng biết ơn, lời chào tạm biệt, hoặc cũng có khi là sự hiếu khách.

Vòng hoa thường được mang vào cổ. Nó được kết từ nhiều loại hoa khác nhau - hoa pikake, plumeria, hoặc pua kenikenī. Mỗi loài mang một mùi hương riêng - đặc trưng của xứ sở Hawaii xinh đẹp. Có khi đó là hương thơm thoang thoảng, ngọt ngào, có khi lại là mùi hương ngào ngạt khiến lòng người ngây ngất. Đeo vòng hoa trên người, đi đến đâu không khí xung quanh cũng như lắng đọng, dịu dàng đến lạ.

Điều này khiến tôi chợt có một liên tưởng: thái độ của con người cũng giống như vòng hoa ấy. Mỗi người đều sở hữu một vòng hoa cho riêng mình. Việc kết lên đó loài hoa nào phụ thuộc vào quyền chọn lựa của chúng ta. Một tâm hồn tinh tế kết hợp với đôi tay khéo léo sẽ làm nên một vòng hoa thắm sắc, ngát hương. Tương tự, luôn giữ cho mình thái độ sống tích cực, hòa nhã, vui vẻ, tràn đầy tin yêu, ta sẽ trở nên đáng yêu và đón nhận được nhiều yêu thương hơn từ những người xung quanh.

Nói cách khác, dù muốn hay không thì trong mỗi chúng ta đều tồn tại cả mặt tốt lẫn mặt xấu. Biết phát huy mặt tích cực và loại bỏ mặt tiêu cực chính là bí quyết đưa chúng ta đến thành công.

Thái độ ảnh hưởng đến sức khỏe

Khi căng thẳng hay mệt mỏi, cơ thể bạn sẽ tiết ra kích thích tố adrenaline. Chất này được di chuyển vào máu, làm tăng tốc mọi hoạt động cũng như cảm xúc của bạn. Cụ thể hơn, nó sẽ khiến hoạt động của tim được tăng cường, năng lượng trong bạn bùng nổ và cường độ làm việc sẽ tăng lên một cách nhanh chóng.

Một lần, trong lúc chạy bộ, tôi băng qua một khoảng sân trống mà không biết bên kia rào chắn là hai con chó giống Đức khổng lồ - loài chó với những chiếc răng nanh dữ tợn. Thoáng thấy bóng tôi, chúng nhảy xộc lên và cất tiếng sủa ầm ĩ. Giật thót người, tôi hoảng sợ bỏ chạy trước hai con vật to lớn đang chực nhảy xổ vào mình. Cứ vậy, ba chân bốn cẳng, tôi cố thoát thật nhanh mà quên mất rằng giữa tôi và chúng vẫn còn hàng rào chắn.

Adrenaline là một chất kích thích mạnh. Tuy nhiên, nếu nó liên tục được tiết ra thì cơ thể chúng ta sẽ gặp nhiều bất lợi. Tương tự, một thái độ không tốt cũng khiến cơ thể rơi vào trạng thái không ổn

định và luôn đặt chúng ta vào thế phòng thủ. Chẳng hạn, khi bạn giữ một thái độ không tốt, từng lượng nhỏ adrenaline sẽ liên tục được đẩy vào máu, bạn sẽ trở nên cáu bẳn, khó chịu. Thậm chí cho dù mỗi đêm ngủ đủ tám tiếng đi nữa, sáng hôm sau thức dậy, bạn vẫn có thể cảm thấy mệt mỏi, uể oải.

Các nhà nghiên cứu y học khẳng định: Sự mệt mỏi và căng thẳng gây hại cho cơ thể nhiều hơn chúng ta vẫn tưởng. Về mặt sinh lý, chúng ta bị tác động bởi nhiều yếu tố như nỗi sợ hãi, sự bất an hay bế tắc trước các vấn đề không tìm ra cách giải quyết. Khi đó hệ miễn dịch sẽ yếu đi, khả năng chống đỡ đối với một số virus và bệnh tật sẽ giảm xuống.

Trường hợp của bạn tôi dưới đây có thể xem là một trong những trường hợp thường gặp trong cuộc sống.

Anh ấy là người rất chăm lo cho sức khỏe của bản thân. Hàng ngày, anh chỉ ăn những thức ăn tốt nhất, tập luyện thể thao đều đặn và kiểm soát lượng cholesterol (chất béo gây xơ cứng động mạch). Tuy nhiên, anh lại mắc phải một căn bệnh trầm kha - bệnh lo lắng. Anh lo lắng từ những chuyện nhỏ nhất nhất đến những chuyện to lớn sắp diễn ra trong tương lai. Tất cả những lo lắng ấy vây chặt tâm hồn anh tưởng chừng đến ngạt thở. Căng thẳng về tinh thần khiến anh ngày càng sụt giảm nghiêm trọng về thể chất. Dù chỉ mới 52 tuổi nhưng trông anh không khác nào người ngoài 60. Đáng buồn hơn, tình trạng quá căng thẳng khiến anh phải trả giá bằng sự tan vỡ của một mối quan hệ lẽ ra rất tốt đẹp: hôn nhân.

Anh bạn tôi qua đời khi chưa tròn 60 tuổi. Mặc dù chăm chút cho thể chất rất kỹ lưỡng nhưng anh lại bỏ qua một yếu tố đặc biệt quan trọng: đời sống tinh thần, mà biểu hiện chính là thái độ sống. Thái độ bị quan, âu lo không nguôi đã cướp mất những năm tháng lẽ ra anh được sống trong sự bình yên và thỏa mãn.

Nghiên cứu cho thấy, kích thích tố adrenaline có trong máu sẽ làm tăng lượng cholesterol lên 40%. Trong cuộc sống, nhiều người sẵn sàng tuân theo những chế độ ăn nghiêm ngặt và uống thuốc liên tục nhằm giảm lượng cholesterol, nhưng họ lại quên mất một điều đơn giản rằng, thái độ sống chính là phương thuốc hiệu nghiệm nhất.

Có thể nói tình trạng sức khỏe phụ thuộc vào nguồn dinh dưỡng bạn nạp vào cơ thể nhưng thực tế, những gì đang chi phối tâm hồn bạn mới là yếu tố quyết định.

Đâu là yếu tố phân biệt giữa một cuộc sống vô ích, phù phiếm và một cuộc sống thiết thực, làm đẹp cho đời?

Để trả lời câu hỏi này, trước hết, bạn cần nhận biết hai quyết định quan trọng nhất trong đời sống của mình. Đầu tiên là quyết định về mục tiêu phấn đấu. Không có mục tiêu, cuộc sống của bạn sẽ trở nên trôi nổi, vô định. Quyết định quan trọng thứ hai đó là lựa chọn thái độ sống - yếu tố quan trọng phân biệt bạn đang sống hay đang tồn tại.

CHƯƠNG MỘT. CHỌN LỰA

Phúc thay ai có tâm hồn nghèo khó, vì Nước Trời là của họ.

Phúc thay ai hiền lành, vì họ sẽ được Đất Hứa làm gia nghiệp.

Phúc thay ai xót thương người, vì họ sẽ được Thiên Chúa xót thương.

Phúc thay ai có tâm hồn trong sạch, vì họ sẽ được nhìn thấy Thiên Chúa.

Phúc thay ai xây dựng hòa bình, vì họ sẽ được gọi là con Thiên Chúa.

Bài giảng trên núi được xem là một trong những lời rao giảng nổi tiếng nhất của Chúa Jesus. Và đối với tín đồ Thiên Chúa thì bài giảng ấy chính là hồng ân mà Ngài ban tặng cho con người. Với tôi, những điều Chúa muốn nhấn gởi trong lời giảng ấy có thể gói gọn thế này: "*Thái độ, quan điểm sống của mỗi người sẽ quyết định cuộc đời của họ*".

Thiên Chúa biết rằng việc nâng cao nhận thức cho các môn đệ cũng như cho con người là điều rất quan trọng. Bởi vậy, trước khi tỏ bày nhiệm vụ của mình cho các môn đệ thấy, Ngài thường dùng dụ ngôn để dạy họ những bài học về thái độ, chỉ cho họ cách tiếp cận giáo phái Fari. Nếu từng đọc *Bài giảng trên núi*, bạn sẽ thấy ở đó không chỉ chứa đựng chiều sâu triết lý mà còn thể hiện một tấm lòng bao dung cao cả. Tất cả nhằm hướng con người đến một cuộc sống cao đẹp và ý nghĩa hơn.

Đứng dưới góc độ khoa học, có một quy tắc cho rằng: Nếu một giả thiết sai thì kết luận cũng sẽ sai. Chẳng hạn, nếu bạn tính nhầm ngay từ phép toán đầu tiên thì mọi phép toán sau đó đều bị ảnh hưởng. Tương tự, nếu không có một thái độ và quan điểm nhất quán về cuộc sống và con người, chúng ta sẽ không tránh khỏi đổ vỡ trong các mối quan hệ, phải đối diện với sự thất vọng và những ước mơ không bao giờ thành hiện thực.

Mỗi người đều cần có một thái độ sống đúng đắn. Hãy giữ cho tâm hồn được trong sạch, nhìn đời bằng cái nhìn lạc quan, tích cực, thành công tất sẽ mỉm cười với chúng ta.

Thái độ, quan điểm sống của mỗi người sẽ quyết định cuộc đời họ

Thái độ sai lệch và cái giá phải trả

Câu chuyện sau do một vị thống đốc Ngân hàng Hoa Kỳ kể lại, chuyện xảy ra vài năm trước đây.

Chi nhánh Los Angeles của Ngân hàng Hoa Kỳ tọa lạc trong một cao ốc văn phòng cùng với rất nhiều công ty khác, các tầng bên dưới được thiết kế dành cho việc đậu xe. Nhiều năm liền, khách đến ngân hàng đều được miễn phí đậu xe nếu có thực hiện giao dịch và được ghi nhận trên phiếu giữ xe.

Tuy nhiên, những năm sau đó, nhiều người bắt đầu lợi dụng ưu đãi này. Có khi, họ chỉ thực hiện một giao dịch giá trị rất nhỏ để không phải trả phí đậu xe, đôi lại họ có thể thông thả dạo chơi trong các khu mua sắm tại cao ốc. Chiêu thức khôn khéo ấy của khách hàng đã buộc ngân hàng phải chấm dứt sự ưu ái trên. Từ đó về sau, tấm thẻ chỉ được giảm giá tính theo thời gian khách đậu xe.

Buổi sáng hôm đó, một người đàn ông trung niên ăn mặc giản dị - quần jeans, áo sơ mi vải flanen - bước vào ngân hàng. Theo đoàn người, ông cũng xếp hàng chờ đến lượt mình. Dòng người chậm chậm tiến về phía trước và chẳng mấy chốc, ông ta đã đứng trước mặt cô nhân viên tại quầy. Sau khi gửi một số tiền nhỏ vào tài khoản, ông đưa tấm phiếu giữ xe để được ghi nhận. Đặt mạnh tấm phiếu xuống bàn, cô nhân viên nói bằng giọng khó chịu rằng ông phải trả phí đậu xe.

- Sao vậy? Trước đây làm gì có chuyện này? - Người đàn ông hỏi.

Vẫn với vẻ lạnh lùng, cô nhân viên vừa bận rộn với dòng người phía trước, vừa trả lời:

- Đây là luật mới. Tôi không tạo ra chúng, tôi chỉ là người thi hành mà thôi.

- Nhưng tôi là khách của ngân hàng này biết bao năm nay rồi. Chỉ ít thì cô cũng ghi nhận lên phiếu cho tôi như trước đây vẫn làm chứ.

- Ông nghe này. Nếu có thắc mắc gì, xin hãy gặp giám đốc điều hành. Tôi còn rất nhiều khách hàng đang chờ. Ông mà ra về lúc này thì mọi việc sẽ tốt đẹp hơn đấy!

Người đàn ông quay ra và một lần nữa đứng vào hàng dài những khách hàng đang chờ đợi. Đến lượt mình, ông yêu cầu nhân viên tại quầy cho rút toàn bộ số tiền 4,2 triệu USD trong tài khoản và gửi sang một ngân hàng khác.

Vậy là, chính thái độ của cô nhân viên đã khiến ngân hàng mất đi 4,2 triệu USD. Do đó, đừng bao giờ đánh giá thấp hậu quả mà một thái độ không hay có thể mang lại.

Một tấm biển treo tại một cây xăng cũ tiết lộ

một thực tế đáng để chúng ta suy ngẫm:

"Vì sao khách hàng rời bỏ ta? Lý do: - 1% là họ qua đời.

- 3% là họ đã chuyển đến nơi khác.

- 5% do vị trí của ta không thuận lợi đối với họ.

- 7% do họ không hài lòng với chất lượng sản phẩm.

- 84% khách hàng bỏ đi là do thái độ không tốt của nhân viên!"

Lựa chọn cuộc sống cho mình

Việc chọn lựa giữa sống và chết, giữa yêu thương hay thù hận, giữa những lời cầu chúc hay sự nguyền rủa đều phụ thuộc vào bản thân mỗi người. Cuộc sống như chúng ta mong muốn được tạo nên từ sự lựa chọn của chính chúng ta. Lợi ích của những quyết định đúng đắn cũng như hậu quả của những chọn lựa sai lầm là điều ta có thể dễ dàng thấy được.

Tôi nhớ, trong một chương trình trò chơi truyền hình vào thập niên 70, khán giả ở trường quay được trao cơ hội trở thành người chơi với điều kiện họ sẽ phải cải trang thành một con vật, cây cối hoặc vật dụng nào đó, miễn sao thu hút được sự chú ý của MC Monty Hall. Một lần, Monty đã chọn một phụ nữ cải trang thành con gà và mời cô lên sân khấu. Với vẻ mặt phấn khởi đầy háo hức, người phụ nữ nhanh chóng băng qua các hàng ghế. Monty chỉ tay vào ba cánh cửa phía sau và nói:

- Xin chào! Chị sẽ được sở hữu tất cả những gì nằm sau một trong ba cánh cửa này. Vậy chị sẽ

chọn cửa nào?

Dưới khán đài, nhiều cổ động viên hò hét rất sôi nổi: "Một!"; "Không, chọn hai đi!"; "Ba đi!".

Người phụ nữ chọn cánh cửa số ba.

Lúc này Monty nói:

- Trước khi biết mình sẽ được sở hữu những gì, tôi muốn chị thấy những món quà nằm sau hai cánh cửa kia. Chị đồng ý chứ?

Cánh cửa thứ nhất mở ra để lộ một chiếc Mercedes Benz bóng loáng. Khán giả cũng như người phụ nữ không giấu được vẻ tiếc nuối.

Cánh cửa thứ hai mở ra và phần thưởng là một chiếc du thuyền cùng một kỳ nghỉ tại Acapulco. Một lần nữa, mọi người trong trường quay lại "ồ" lên tiếc nuối.

- Và bây giờ - Monty nói - Chúng ta hãy xem người chơi hôm nay nhận được gì sau cánh cửa thứ ba này!

Cánh cửa từ từ mở ra và bên trong là một con lừa.

Gương mặt người phụ nữ thoáng vẻ hụt hẫng, tiếc nuối. Trên khán đài nhiều người cũng lắc đầu, xua tay tiếc cho người chơi.

Từ trường hợp nêu trên, tôi muốn chia sẻ với bạn một tình huống còn tồi tệ hơn. Hãy tưởng tượng trò chơi diễn ra như sau.

Monty nói:

- Chị sẽ được sở hữu tất cả những gì phía sau một trong ba cánh cửa này. Vậy chị chọn cửa nào? Nhưng chờ đã. Trước khi quyết định, hãy để tôi tiết lộ cho chị thấy điều gì phía sau mỗi cánh cửa nhé. Sau cánh cửa thứ nhất là một chiếc xe hơi mới, sau cánh cửa thứ hai là chiếc du thuyền và một kỳ nghỉ tại Acapulco. Và cánh cửa thứ ba che khuất một con lừa. Chị rõ rồi chứ?

- Vâng, tôi đã rõ.

Đám đông bên dưới như đoán trước được người phụ nữ sẽ chọn gì.

- Và bây giờ, chị sẽ chọn cánh cửa nào, thứ nhất, thứ hai hay thứ ba?

Thoáng một chút im lặng, lắng nghe tiếng cổ động hào hứng của khán giả, người phụ nữ lên tiếng:

- Vâng, tôi xin chọn cánh cửa thứ ba.

Tất nhiên, đây chỉ là một tình huống tôi tự tưởng tượng ra mà thôi. Nghe có vẻ khó tin nhưng thực chất không ít người trong chúng ta vẫn lựa chọn theo cách đó. Dù thấy trước hậu quả của những quyết định không đúng hoặc của thái độ sống tiêu cực nhưng chúng ta vẫn ngoan cố làm theo. Và chẳng có gì phải ngạc nhiên khi các mối quan hệ của ta bắt đầu rạn vỡ, bạn bè dần rời bỏ ta, và ta bỗng để vuột mất những cơ hội tốt lẽ ra nằm trong tầm tay.

Mọi sự thay đổi đều cần có thời gian. Có thể lúc đầu, bạn sẽ cảm thấy lạ lẫm, khó chấp nhận nhưng dần dần, nó sẽ trở nên tự nhiên và cần thiết. Điều quan trọng là bạn đừng bao giờ từ bỏ trước một thay đổi tích cực. Hãy cùng tôi đi tiếp những chương sau để khám phá điều gì có thể làm thay đổi cuộc sống của bạn, khiến cuộc sống của bạn thêm phong phú, tươi vui.

CHƯƠNG HAI. THAY ĐỔI CÁCH NHÌN

Bất kỳ một quan điểm nào cũng có thể thay đổi, điều quan trọng là bạn có "muốn" thay đổi hay không mà thôi. Mọi thứ không bỗng dưng mà có, thái độ cũng vậy. Để có một thái độ sống đúng đắn, trước tiên ta cần hình thành nó, rồi dần dần phát triển lên, biến nó thành tài sản quý giá cho bản thân.

Một số người từ chối việc thay đổi, họ cho rằng "*Tôi đã quen sống như thế này từ nhỏ, thay đổi chỉ làm cho cuộc sống thêm rắc rối mà thôi!*" hoặc "*Cha mẹ sinh mình ra thế nào thì cứ để thế ấy, thay đổi làm gì cho mệt!*". Bạn cần biết rằng, không bao giờ là quá trễ cho một sự thay đổi. Nhờ thay đổi, con người mới có những bước tiến vượt bậc. Không chấp nhận thay đổi, cuộc sống của bạn sẽ trở nên nghèo nàn, thậm chí bạn sẽ gặp những rắc rối lớn. Bạn gọi một cái cây không đâm chồi nảy lộc, không ra hoa kết trái là gì? Đó chẳng phải là "cây chết" hay sao? Con người chúng ta cũng vậy. Cuộc sống sẽ luôn được vận hành tốt nếu ta không ngừng hoàn thiện bản thân.

Những ai không chịu thay đổi cho phù hợp với biến cố cuộc đời sẽ chẳng thể nào thích nghi được với hoàn cảnh. Có thể họ vẫn hiện hữu nhưng cuộc sống của họ sẽ bị tách biệt, không bắt nhịp được với đồng loại của mình.

Một câu chuyện khá hài hước thế này:

Buổi sáng nọ, một người đàn ông vùng Texas bước vào nhà thờ, trên đầu đội một chiếc mũ rất to. Ông rón rén đến chỗ cô thư ký và nói bằng giọng ồm ồm, nhưng rất tự tin:

- Tôi đến để gặp con heo đầu đàn của nhà thờ này.

- Con... gì? - Đôi mắt cô thư ký tròn xoe nhìn người đàn ông đầy ngạc nhiên.

- Con heo đầu đàn. Người hay đứng trước nhà thờ giảng giải thế này thế nọ vào mỗi sáng chủ nhật đấy. Tôi chỉ muốn gặp ông ta một lát trước khi trở về nông trại.

Quá kinh ngạc trước cách ăn nói bất kính của vị khách, sau một thoáng bối rối, cô thư ký cất tiếng trả lời:

- Thưa ông, ở đây chúng tôi không dùng cách xưng hô thiếu tôn trọng như thế. Người mà ông nói đến chúng tôi gọi là "Đức Cha", hoặc "Mục sư".

- À... ra thế. Tôi xin lỗi, nhưng tôi hoàn toàn không có ý bất kính đâu. Tôi vừa bán được một lượng hàng lớn trong kho và muốn đóng góp số tiền một triệu đô-la cho nhà thờ.

Chợt hiểu ra vấn đề, cô thư ký trở nên sốt sắng:

- Ông đợi ở đây nhé, tôi sẽ đi kêu con heo đó.

Không phải ngẫu nhiên mà một nhà khoa học nổi tiếng từng nói: *"Cả thế giới luôn ghét sự thay đổi, nhưng đó lại là điều giúp cho trái đất tồn tại"*.

Còn bạn, bạn đón nhận sự thay đổi như thế nào? Nếu từ chối thay đổi và luôn sống một cách thụ động, tin theo số mệnh thì cuộc sống của bạn chẳng phải quá vô vị, tẻ nhạt sao?

Chính cánh buồm, không phải ngọn gió đã đưa thuyền xuôi về bến đỗ, khi những cơn bão bùng lên tựa chông gai trên đường đời.

Điều gì định hướng cho cuộc sống của bạn

Trước kia, khi chưa có các phương tiện kỹ thuật tiên tiến như bây giờ, người ta phải sử dụng loa hoặc còi mỗi khi cần báo động cho tàu thuyền trên biển. Lần nọ, một chiến hạm quân sự đang chậm chậm lướt đi, rẽ sóng vượt qua những làn nước bị bao phủ bởi lớp sương dày đặc, bất ngờ, vị thuyền trưởng phát hiện phía xa, qua làn sương có một đốm sáng giống như một con tàu đang di chuyển về phía mình. Ông lập tức cầm loa lên nói lớn:

- Tôi là sĩ quan Smith thuộc lực lượng Hải quân Hoa Kỳ. Yêu cầu chuyển hướng 100 về phía Nam. Chúng ta đang trên cùng một tọa độ, rất có thể sẽ có va chạm. Tôi đưa ra lời đề nghị một cách nghiêm túc.

Qua làn sương, một giọng nói vang lên:

- Tôi là thủy thủ Jones. Yêu cầu đổi hướng 100 về phía Bắc.

Viên sĩ quan thầm nghĩ: "*Hắn ta chỉ là một tên thủy thủ quèn mà dám đưa ra lời đề nghị cho một sĩ quan hải quân cấp cao như thế sao? Hắn nghĩ mình là ai vậy?*". Ngay lập tức, ông mở loa lên và nói bằng giọng đầy quyền lực:

- Sĩ quan Smith thuộc lực lượng Hải quân Hoa Kỳ. Yêu cầu chuyển hướng 100 về phía Nam. Chúng tôi đang đến gần.

Vẫn giọng nói ấy vọng lại qua làn sương:

- Tôi thủy thủ Jones. Hãy chuyển hướng 100 về phía Bắc.

Viên sĩ quan thật sự nổi giận trước vẻ ngoan cố của người thủy thủ.

- Xin nhắc lại tôi là sĩ quan Hải quân Hoa Kỳ, yêu cầu chuyển hướng ngay lập tức. Chúng tôi là chiến hạm quân sự.

Giọng đáp vẫn kiên định:

- Thủy thủ Jones yêu cầu Ngài cho tàu chuyển hướng Bắc 100. Đây là ngọn hải đăng.

Thái độ của ta cũng giống như người chỉ đạo con tàu vậy. Bên cạnh việc cho tàu hoạt động tuân theo những nguyên tắc riêng của nó, ta còn phải biết xem xét kỹ trên chặng đường mình đi có đá ngầm hay không.

Lựa chọn như thế nào là do bản thân mỗi người.

Lòng tin

Nếu cứ đinh ninh rằng mình không thể thay đổi được gì, chúng ta sẽ chẳng bao giờ có được niềm tin để thực hiện ngay cả khi điều đó là có thể. Niềm tin đưa lại động lực và sức mạnh cho con người. Có niềm tin, mọi việc đều có thể thành công.

Ngược lại, khi đánh mất niềm tin, ta sẽ không khỏi rơi vào hoang mang, nghi ngờ và lo sợ. Điều này cũng có nghĩa ta đang tự phá hủy tất cả những nỗ lực của bản thân.

Trong Kinh thánh, Chúa luôn sẵn lòng nâng đỡ những ai tin vào Người. Một người đàn bà bị bệnh nặng trong nhiều năm liền, không ai có thể chữa khỏi. Một lần, giữa đám đông đang chen lấn, xô đẩy, bà cố tiến về phía Đức Jesus và chạm vào tua áo của Người với niềm tin rằng mình sẽ được cứu chữa. Tức thì, bà cảm nhận được ngay một nguồn sinh lực tràn trề đang chảy trong cơ thể mình. Đức Jesus quay lại và nói với bà: "*Này con, lòng tin của con đã cứu chữa con*".

Mỗi chúng ta sinh ra đều được ban tặng một tinh thần minh mẫn để từ đó làm cho cuộc sống của mình tốt đẹp hơn. Bởi vậy, đừng bao giờ từ bỏ niềm tin vào bản thân, niềm tin vào cuộc đời.

Tại trường Đại học Nam California, các sinh viên được thông báo rằng, bất cứ ai nếu đạt được điểm cao nhất trong kỳ thi cuối khóa sắp tới sẽ có cơ hội trở thành trợ giảng cho vị giáo sư toán học. Thông tin đó khiến George Dansig, một nam sinh viên, vui mừng đến nỗi đêm đó anh không tài nào ngủ được. Ước mơ lớn nhất của George là trở thành giáo sư, và đây thật sự là một cơ hội quý giá. Không gì có thể ngăn cản George thực hiện ước mơ của mình. Anh quyết tâm làm bài thi thật tốt, và miệt mài ôn bài quên cả thời gian. Đến ngày thi, cũng bởi mãi lo ôn bài, George đã trễ giờ thi đến 15 phút. Rất may, hội đồng coi thi vẫn chấp nhận cho anh tham dự.

Đề thi khó hơn George tưởng. Tuy nhiên, anh nỗ lực hết mình, cố gắng hoàn thành hết các câu hỏi. Khi chuẩn bị nộp bài, George chợt chú ý đến hai câu hỏi nữa được ghi trên bảng. Đoán rằng đây là hai câu hỏi cộng điểm, George tiếp tục làm chúng vào mặt sau bài thi.

Đúng là hai câu hỏi quá hóc búa. Mồ hôi George bắt đầu rịn ra, thấm ướt áo, tâm trí anh tập trung cao độ cho việc tìm ra lời giải. Cuối cùng, George cũng giải quyết được câu hỏi đầu tiên.

Với tinh thần hăng say, anh tiếp tục chuyển sang vấn đề còn lại với sự cố gắng nhiều hơn. Tuy nhiên, đây không phải là vấn đề đơn giản, nó phức tạp hơn nhiều so với câu hỏi trước. Mồ hôi bắt đầu chảy dài trên trán anh. George thoáng ý nghĩ: *"Nếu mình không tìm được lời giải cho câu này, sẽ có người khác làm được và như vậy, cơ hội dành cho mình sẽ vượt mất"*.

Vừa lúc đó, giáo sư tuyên bố hết thời gian và yêu cầu nộp bài. Quá thất vọng, George ngồi sụp xuống ghế như một chiến binh vừa bại trận.

Đêm hôm đó, anh không sao chợp mắt được. Hết xoay người qua phải rồi lại qua trái, George nghĩ về điều xấu nhất có thể xảy ra. Sáng hôm sau, anh miễn cưỡng đến trường với ý nghĩ rằng chắc chắn mình sẽ phải nghe tên của một ai đó được xướng lên, không phải tên mình.

Vẻ mặt vẫn còn hốc hác sau một đêm mất ngủ, George chậm chậm bước vào lớp. Vị giáo sư đứng dậy và nói:

- George Dansig! Em đã mở ra một lịch sử mới cho môn toán học.
- Thưa thầy, em không hiểu.
- Hôm qua em đã đến trễ phải không? - Vâng, thưa thầy Em xin lỗi...

- À không... không... để thầy giải thích... Em thấy đây George à, đây là một bài kiểm tra rất khó. Trước buổi thi, thầy đã báo cho các sinh viên biết trước rằng có rất nhiều vấn đề nan giải vẫn chưa tìm được lời giải trong toán học, trong số đó sẽ có những câu nằm trong bài kiểm tra này. Thật ra thì thầy đã viết hai trong số các vấn đề chưa có lời đáp vào đề thi, và em, George ạ, em đã giải quyết được một trong chúng.

Hãy thử đặt ra trường hợp, trước khi làm bài thi, George được báo trước là anh không thể giải quyết bài toán đó, rằng đó là điều hoàn toàn nằm ngoài khả năng của anh, liệu anh ta có nỗ lực vượt qua như vậy không? Câu trả lời chắc chắn sẽ là "không".

Bởi vậy, không có gì là vô lý khi nói: Niềm tin sẽ biến những điều tưởng như không thể thành có thể.

Cùng một công việc trong một môi trường và thời gian như nhau, nhưng một người lên tiếng phủ định: "Tôi không thể!"; người khác lại khẳng định: "Tôi sẽ làm được!". Vậy ai đúng?

Câu trả lời là "Cả hai".

Câu chuyện sau kể về một người đàn ông

Scotland. Ông ta làm việc rất chăm chỉ và là người đầy tham vọng, luôn hướng đến mục tiêu cao nhất. Không những thế, ông còn áp đặt lối sống và làm việc ấy lên những người xung quanh. Lần nọ, trong lúc cùng thực hiện một dự án, ông đã định ra những thời hạn dường như bất khả thi cho mọi người. Một đồng nghiệp bức xúc lên tiếng:

- Này, không phải việc gì cũng có thể hoàn thành trong một sớm một chiều được đâu.

- Tôi biết chứ. Đó là do tôi không phải là người lãnh đạo dự án này mà thôi.

Bạn có tin rằng, chính những giới hạn tự đặt ra đã ngăn cản con người? Bạn có chấp nhận những điều mà người khác chấp nhận như một sự thật hiển nhiên?

Nếu thuận theo những khuôn mẫu có sẵn một cách thụ động, bạn sẽ trở thành một kẻ tầm thường và chẳng bao giờ phát huy hết được khả năng của bản thân. Thái độ chính là thước đo chính xác nhất lòng tin của mỗi người.

Frank Lloyd Wright, 83 tuổi - một kiến trúc sư vĩ đại - khi được hỏi đâu là công trình mà ông cho là thành công nhất, đáng nhớ nhất trong sự nghiệp của mình. Ông trả lời một cách giản dị rằng: "*Chính là cái kế tiếp trong sự nghiệp của tôi*".

Tương lai sẽ tươi sáng và đầy hứa hẹn khi bạn sở hữu những nhận thức đúng đắn, những thái độ tích cực. Bạn sẽ có thêm nhiều

năng lượng, sức sáng tạo mới, nhờ đó sự trẻ trung, năng động ở bạn cũng tăng lên.

Bão tố sẽ đến từ đâu?

Mọi người thường cho rằng con thuyền càng nhỏ thì càng an toàn khi lên đênh trong vùng biển động, miễn là đừng để nước vào trong thuyền. Việc nâng cao nhận thức để đi đến thành công cũng giống như việc bảo vệ con thuyền từ phía trong. Thực tế cho thấy, không ít người mặc dù có thái độ sống tích cực nhưng họ vẫn gặp trắc trở.

Thuyền về phía đông, thuyền về phía tây

Gió nhẹ nhẹ, mây lững lờ

Chính cánh buồm, không phải ngọn gió

Đã đưa thuyền xuôi về bến đỗ

Khi những cơn bão bùng lên

Tựa chông gai trên đường đời

Tiếng nói trái tim

Sẽ dẫn dắt con đường ta đi.

Cũng có thể ví thái độ sống như cánh buồm kia. Cánh buồm giúp con thuyền giữ được cân bằng giữa những ngọn sóng chao đảo, giúp con thuyền không bị gió lốc cuốn xoay và nhấn chìm giữa lòng đại dương. Tương tự, thái độ sẽ dẫn dắt ta vượt qua những giông bão của cuộc đời, đưa ta đến bến bờ hạnh phúc.

Đôi lúc, bạn có thể cảm thấy tuyệt vọng và bất lực trước những khó khăn trong cuộc sống. Nhưng hãy nhớ rằng, mọi chuyện rồi cũng trôi qua. Điều đáng quan tâm là cách chúng ta phản ứng và giải quyết vấn đề thế nào, kết quả nhận được ra sao. Một thái độ không tốt ngay giữa cơn bão chẳng phải sẽ là cơ hội để chúng nhấn chìm ta mãi mãi hay sao?

Bão tố có thể tàn phá thiên nhiên, cây cỏ. Nhưng nó không đáng sợ bằng "con bão cuộc đời" - những trở ngại khiến nhiều người gục ngã.

Bão tố và thử thách là điều khó ai có thể tránh khỏi, quan trọng là đừng để chúng làm chao đảo tâm hồn ta. Chính trong bão tố, bản lĩnh con người mới được bộc lộ một cách trọn vẹn.

Tôi có một sở thích là đi câu cá cùng bạn bè. Nơi chúng tôi hay đến là bờ biển phía đông quần đảo Hawaii. Nếu gặp thuận lợi, sẽ có nhiều cá lớn dính mồi. Tiện nhất là gần chỗ chúng tôi ngồi câu có một cái lò nướng nhỏ, việc xử lý "chiến lợi phẩm" vì thế trở nên hết sức nhanh chóng và thú vị.

Mặc dù những con cá ấy quanh năm vùng vẫy giữa lòng đại dương, nhưng bạn có đoán được trước khi nướng, tôi phải cho thêm gì vào chúng không? Đó là muối. Tôi rắc lên chúng một ít muối để món ăn thêm đậm đà và có hương vị hơn.

Có thể bạn cho rằng điều này chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng hãy thử nghĩ xem, những con cá này đã sống dưới biển ít nhất là một đến hai năm, nhưng điều kỳ lạ là vị mặn của biển không hề thấm vào da thịt chúng.

Cũng vậy, cuộc sống của chúng ta luôn ngập tràn những cám dỗ, sự ích kỷ và dối trá nhưng không phải lúc nào con người cũng bị lôi cuốn vào những thói xấu ấy.

Thái độ của bạn có thể bảo vệ bạn, nhưng cũng có thể đánh gục bạn, nhất là trong bão tố.

Vì vậy, hãy hướng đến những suy nghĩ tích cực và đúng đắn nhất.

Khó khăn chính là cơ hội

Một vài người nói với tôi rằng, họ đánh giá cao những suy nghĩ lạc quan, tích cực của tôi, nhưng có một điều không thể phủ nhận là cuộc sống luôn đầy rẫy những bất trắc, khó khăn và họ muốn biết tôi đã xoay xử ra sao trước những khó khăn đó.

Trước hết, bạn hãy thử tưởng tượng nếu mọi chuyện trong cuộc sống đều diễn ra một cách êm đềm, bình lặng, liệu có quá nhàm chán hay không? Khi ấy, nhiệt huyết và tinh thần phấn đấu của con người tất sẽ giảm xuống, nghị lực vượt khó sẽ trở nên vô nghĩa. Khó khăn tồn tại như một điều tất yếu, cũng là yếu tố rèn giũa con người trưởng thành. Mỗi người cần phải đối mặt với những vấn đề của mình và vượt qua chúng một cách dũng cảm. Với tôi, một bí quyết giúp tôi không gục ngã đó là, mỗi lần đối mặt với khó khăn, tôi luôn nhìn nhận nó như cơ hội để mình thay đổi.

Nếu ai đó nói rằng "*Bạn đang gặp vấn đề đấy*", hãy mạnh dạn trả lời "*Vâng, nhưng sẽ ổn thôi*". Nếu ai đó lại nói "*Vấn đề tài chính của bạn hình như không suôn sẻ*", bạn có thể đáp "*Vâng, nhưng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp*". Nếu người ta bảo "*Cuộc hôn nhân của bạn có vẻ không hạnh phúc*", hãy trả lời "*Đúng, nhưng chúng tôi đang từng bước cải thiện*"...

Khi nhìn vấn đề theo hướng động, bạn sẽ có thêm niềm tin giống như người lạc trong đường hầm thấy ánh sáng le lói cuối con đường. Đó cũng là một biểu hiện cho thấy bạn đang chiến đấu và trưởng thành.

Ngược lại, nếu một người nói "*Bạn gặp vấn đề về tài chính rồi đấy*", và bạn trả lời: "*Vâng, đúng vậy, tôi luôn kẹt tiền. Tiền bạc luôn khiến tôi điên đầu!*". Vô hình trung, cách nghĩ ấy sẽ trở thành thói nam châm hút bạn chìm sâu vào nỗi buồn và sự tuyệt vọng. Nó làm mất dần khả năng sáng tạo ở bạn, khiến bạn trở nên xơ cứng và ngày càng lún sâu vào vấn đề của chính mình.

Có quá nhiều vấn đề phức tạp buộc bạn phải đối mặt, nhưng đừng vì thế mà căng thẳng quá mức. Hãy bình tĩnh, cố gắng tìm hướng giải quyết từng vấn đề một, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp trở lại. Hãy tự hình thành một thái độ sống mới - nhìn nhận vấn đề một cách tích cực, đi tìm câu trả lời và không bao giờ bị khuất phục trước chúng. Con người thường dễ gục ngã vào những lúc mềm yếu nhất, nhưng đừng bao giờ để bản thân rơi vào thái độ buông xuôi, tuyệt vọng mà hãy đứng lên.

Thất bại không phải là khi bạn gục ngã, thất bại là khi bạn không tìm cách để đứng dậy và vượt qua khó khăn. Đừng tự giam mình

trong nỗi chán nản và thất vọng. Hãy kiên cường đối mặt và tìm cách vượt qua mọi thử thách.

Ai đó đã nói với tôi rằng: "*Khi bạn đi qua địa ngục, đừng quên chụp vài tấm ảnh nhé*". Đó cũng là một ý kiến thú vị đấy chứ?

CHƯƠNG BA. HƯỚNG ĐẾN NHỮNG ĐIỀU TỐT ĐẸP

Chúng ta thường chỉ nhìn vào những mặt tiêu cực của cuộc sống bởi ngay từ đầu, chúng ta đã không hình thành nhận thức đúng đắn về điều này. Buổi sáng ta thức dậy, ăn sáng rồi đọc báo, và thật ngạc nhiên, tin xấu bao giờ cũng thu hút sự chú ý của ta hơn cả. Sau một ngày làm việc mệt mỏi trở về nhà, chỉ cần bật ti-vi lên, ta có thể bắt gặp một loạt cảnh báo về sự bất ổn của tình hình kinh tế, chính trị, thiên tai trên bản tin thời sự. Khi những tin xấu liên tục tái diễn trong đầu óc, ta sẽ chẳng thể nào có được một giấc ngủ sâu và yên bình, tinh thần lúc nào cũng trong tư thế "trực chiến", sẵn sàng đối mặt với thách thức sắp tới.

Nếu rơi vào tình trạng này, bạn cần phải điều chỉnh lại thái độ của mình, bởi khi quá tập trung vào một điều gì đó, bạn sẽ thấy đâu đâu cũng là hình ảnh của nó. Chẳng hạn, nếu quan tâm đến những điều tích cực, bạn sẽ thấy chúng luôn hiện ra trước mắt mình. Ngược lại, nếu chỉ chú tâm vào những việc xấu, tâm trí bạn tất sẽ rối tung, lo ngại và căng thẳng, bạn sẽ thấy tội ác và thói xấu ngự trị trong từng ngõ ngách cuộc sống.

Năm 1984, gia đình tôi chuyển đến một thị trấn nhỏ, yên bình tên là Hilo nằm ở bờ biển phía Nam Hawaii. Một ngày nọ, vợ tôi bước vào nhà và nói với vẻ đầy phấn khích:

- Anh yêu, em biết mình thích cái gì rồi.
- Gì vậy em? - Tôi hỏi lại.
- Em muốn có một chiếc xe tải hiệu Mazda MPV. Anh mua cho em một chiếc nhé.
- Ờ... ờ... - Tôi lẩm bẩm. - Nó rất đẹp anh ạ.
- Nhưng hãng Mazda không sản xuất xe tải, anh chưa bao giờ thấy cả.

- Ô, có đấy anh. Không những thế, nhìn nó còn rất tuyệt vời nữa.
- Em có nhầm không đấy? Hãng ấy làm gì sản xuất loại xe đó hả em.
- Có mà anh, hãy theo em rồi anh sẽ thấy.

Chúng tôi lên xe và lái về hướng thị trấn. Đi được khoảng 15 phút, một chiếc xe tải Mazda chậm chậm lướt qua. Vợ tôi reo lên một cách thích thú:

- Kìa, nó kìa anh.
- Ô, đẹp đấy, anh không biết là Mazda cũng sản xuất loại này.

Trong 15 phút kế tiếp, lại có một chiếc Mazda khác chạy qua và vợ tôi lại reo lên:

- Lại một chiếc nữa kìa. Em rất thích màu đó.

Và bạn biết không, trong một giờ ngắn ngủi đi cùng vợ, tôi đã thấy sáu chiếc xe tải hiệu Mazda. Tôi chưa từng biết về loại xe này của hãng Mazda nhưng ngạc nhiên là lúc ấy, dường như chúng có mặt khắp nơi. Phải chăng đây là một quy luật? Khi bạn muốn mua một chiếc xe, bạn sẽ thấy nó khắp nơi. Bạn thấy rất nhiều người đang lái chiếc xe mà bạn ao ước.

Tương tự, khi bạn cố tìm kiếm những điều tốt bên trong con người, bạn sẽ thấy rất nhiều người tốt trên thế giới này. Khi bạn chỉ cố tìm kiếm những lời nguyền rủa, chúng sẽ quay ngược trở lại bạn.

Đừng ngại dừng chân tận hưởng mỗi bước đi trên hành trình cuộc sống.

Hãy hướng tới những điều tốt đẹp và nở nụ cười thân ái.

Tránh cái nhìn áp đặt

Một cách để thay đổi thái độ sống là thay đổi định nghĩa của bạn về một vấn đề nào đó. Cách bạn nhìn nhận mỗi tình huống sẽ quyết

định bạn phản ứng với chúng như thế nào.

Tôi từng sống ở Eugene, Oregon trong nhiều năm. Nhắc đến Eugene là tôi liên tưởng ngay đến hình ảnh bầu trời xám xịt và những cơn mưa dai dẳng. Do đã quen với khí hậu ở Hawaii nên khi đến đây, việc thiếu vắng ánh sáng mặt trời khiến tôi cảm thấy rất khó chịu, đặc biệt là vào mùa đông. Thậm chí tôi đã phải mua một chiếc đèn chiếu để bù đắp lại sự thiếu hụt ánh nắng này.

Vào một buổi sáng tháng 11, khi tôi cùng một người bạn ngồi nhâm nhi ly cà-phê thì trời bắt đầu trút mưa. Vốn không mong đợi thêm một ngày u ám nữa nên tôi lên tiếng than phiền:

- Lại mưa, phải chi trời đừng mưa thì hay biết mấy.

- Ồ, sao lại thế? Còn tớ thì rất thích mưa đấy! - Sao anh có thể hứng thú với kiểu thời tiết kinh khủng này được chứ? - Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- À, đơn giản vì điều này có nghĩa là tuyết sắp rơi trên đỉnh núi và mùa trượt tuyết đã đến gần.

Anh bạn tôi là người rất say mê môn trượt tuyết. Bởi vậy, mưa với anh ấy là dấu hiệu hết sức tốt đẹp. Còn tôi, vốn không ưa khí hậu lạnh giá và âm u nên chỉ thấy đó là tín hiệu của một chuỗi ngày khó chịu, phải dùng đèn để sưởi ấm.

Có thể nói, trước bất cứ một vấn đề gì, cách nhìn nhận của chúng ta phụ thuộc vào cách chúng ta định nghĩa nó. Khi khó khăn, thử thách được nhìn theo hướng tích cực, ta sẽ có động lực và niềm tin để vượt qua. Điều đặc biệt là niềm tin một khi được tôi luyện qua thử thách sẽ tạo cho con người khả năng chịu đựng bền bỉ. Cùng với thời gian, họ sẽ trở nên hoàn thiện hơn, không e sợ trước bất cứ khó khăn gì.

Hãy thay đổi cách nhìn nhận vấn đề của bạn, không nên giới hạn vấn đề trong quan niệm áp đặt, khiến cưỡng. Chỉ có như thế, cuộc sống của bạn mới không trở nên xơ cứng, khuôn sáo, bản thân bạn mới dần được hoàn thiện.

Nhân hậu và công bình

David là vị vua thứ hai của vương quốc Israel thống nhất. Ông là một vị vua chính trực, một chiến binh dũng cảm, đồng thời cũng là một nhạc sĩ, một nhà thơ được tôn vinh. Cuộc đời và triều đại vua David có một tầm quan trọng đặc biệt trong văn hóa Do Thái và Ki-tô giáo. Theo Kinh thánh, David là người đã đánh bại tên khổng lồ Goliath, đem lại thắng lợi cho người Israel trước quân đội Philistine.

Truyện kể rằng, khi David còn là một chàng chăn cừu trẻ cũng là lúc cuộc chiến giữa dân Israel và Philistine diễn ra. Một lần, thay vì tiến hành cuộc chiến như bình thường bằng cách huy động chiến binh, mỗi nước sẽ cử ra đại diện ưu tú nhất của mình để quyết đấu với đối phương. Bên nào thắng sẽ mang lại niềm tự hào cho xứ sở, ngược lại, bên thua phải trở thành nô lệ cho phía kia.

Philistine cử một gã khổng lồ tên là Goliath. Hấn cao to gấp mấy lần so với người Israel. Riêng chiếc áo giáp hấn khoác trên người đã nặng đến cả tạ. Sự xuất hiện của Goliath khiến binh lính Israel trở nên hoang mang, run sợ. Họ chạy trốn vào các hang đá, núp sau các lùm cây. Đứng trên ngọn đồi, trông Goliath không khác gì một con bò rừng hung dữ, hấn luôn miệng phỉ báng người dân Israel.

Không hề nao núng, David leo lên ngọn đồi đối diện, dũng cảm đối mặt với gã khổng lồ Goliath. Chàng cất tiếng thét:

- Này Goliath, ngươi có thể tìm đến ta với rất nhiều vũ khí trong tay, nhưng hãy nghe đây: Ta đứng đây với tư cách là đấng tối cao của quân đội Israel, đấng tối cao của người dân Israel - những người mà ngươi xem thường và khinh rẻ. Nhưng, ta sẽ cho ngươi thấy, chúng ta không bao giờ thất bại!

Sự căm phẫn bùng nổ trong David. Chàng lấy một viên đá từ túi đeo trên người lắp vào chiếc ná và bắn thẳng về phía Goliath. Những năm tháng chăn dắt đàn cừu nơi sa mạc đã giúp chàng trở thành một tay thiện xạ cừ khôi. Viên đá trúng vào giữa trán Goliath.

Gã khổng lồ bất ngờ ngã quy xuống.

Với sức mạnh phi thường, David không chỉ vượt qua thử thách cam go mà còn giúp người dân Israel giành được thắng lợi vẻ vang trước quân Philistine.

Không chỉ là một chàng trai dũng cảm, David còn là một người có trái tim nhân hậu đáng kính.

Một thời gian sau cái chết của Goliath, tên vua độc ác Saul luôn tìm cách truy đuổi David với lòng đố kỵ và nỗi lo sợ rằng ngai vàng của hắn sẽ bị đe dọa một khi David còn tồn tại. Ngược lại, David hoàn toàn không muốn Saul là kẻ thù của mình.

Cuộc gặp gỡ tình cờ giữa họ tại hang Engedi đã bộc lộ rõ tố chất lãnh đạo, tấm lòng nhân từ của David, đồng thời cũng là mồi son mở ra một trang đời mới đối với chàng trai. David đang ở trong hang thì Saul bước vào, tuy nhiên, hắn không nhận thấy sự hiện diện của David. Quá mệt mỏi, hắn lăn ra ngủ thiếp đi. Đây là cơ hội quý báu để David có thể kết thúc cuộc săn đuổi của tên vua độc ác này. Người tùy tùng thúc giục chàng:

- Đây là ngày Thượng Đế ban tặng cho người.

Hãy tận dụng cơ hội, kẻ thù đã nằm trong tay người rồi đó. Hãy kết liễu kẻ độc ác kia.

Song với vẻ mặt điềm tĩnh, David đáp:

- Tội ác của hắn sẽ bị Thượng Đế trừng phạt. Ngài luôn phân xử công minh.

Điều cốt lõi tôi muốn nói ở đây là, David luôn nhìn mọi việc bằng tấm lòng nhân từ, vị tha. Chàng luôn có một niềm tin sắt đá vào lẽ phải, sự công bình. Và thực tế, chính điều đó đã giúp chàng có được sức mạnh chiến thắng kẻ thù, đưa lại vinh quang cho người dân Israel.

Yêu thương và tha thứ

Con người dễ bị cuốn vào những thú vui, đam mê của cuộc sống nếu không chịu dừng lại nhìn nhận vấn đề một cách thấu đáo. Khi

ấy, cách hành xử của họ chẳng khác nào người con hoang đàng trong dụ ngôn Người cha nhân hậu trong Thánh kinh.

Người cha nọ có hai con trai. Một hôm, người con thứ nói với cha rằng:

- Thưa cha, xin cho con phần tài sản con được hưởng.

Người cha đã chia của cải cho hai con. Ít ngày sau, người con thứ thu góp tất cả rồi trốn đi phương xa. Ở đó, anh ta sống phóng đãng, phung phí tài sản của mình.

Khi anh ta đã ăn tiêu hết sạch, trong vùng ấy bỗng xảy ra một nạn đói khủng khiếp. Anh ta bắt đầu lâm cảnh túng thiếu, phải đi ở đợ cho một người dân trong vùng; người này sai anh ra đồng chăn heo. Anh ta ao ước lấy thức ăn của heo mà nhét cho đầy bụng, nhưng chẳng ai cho. Bấy giờ, anh ta hồi tâm và tự nhủ: *"Biết bao người làm công cho cha ta được cơm dư gạo thừa, mà ta ở đây lại chết đói! Thôi, ta nên về và thưa với người rằng: Thưa cha, con thật đắc tội với Trời và với cha, con chẳng còn đáng được gọi là con cha nữa. Xin cha coi con như một người làm công cho cha vậy"*. Thế rồi anh ta đứng lên đi về cùng cha.

Trước sự hồi tâm của con trai, người cha vui vẻ bảo đầy tớ:

- Mau mang áo đẹp nhất ra đây mặc cho cậu, xỏ nhẫn vào ngón tay, xỏ dép vào chân cậu, rồi đi bắt con bê đã vỗ béo làm thịt để chúng ta mở tiệc ăn mừng! Vì con ta đây đã chết nay sống lại, đã mất mà nay lại tìm thấy.

Khi người con cả đi làm đồng về, biết chuyện, anh ta liền nổi giận không chịu vào nhà. Cha anh ra năn nỉ, anh trả lời cha:

- Cha coi, đã bao nhiêu năm trời con hầu hạ cha, và chẳng khi nào trái lệnh, thế mà chưa bao giờ cha cho lấy được một con dê con để con ăn mừng với bạn bè. Còn thằng con của cha đó, sau khi đã nuốt hết của cải của cha với bọn đĩm, nay trở về, thì cha lại giết bê béo ăn mừng!

Người cha dịu dàng nói với con trai:

- Con à, lúc nào con cũng ở với cha, tất cả những gì của cha đều là của con. Nhưng chúng ta phải ăn mừng, phải vui vẻ, vì em con đây đã chết mà nay lại sống, đã mất mà nay lại tìm thấy.

Ba nhân vật trong dụ ngôn trên dường như bước trên ba con đường khác nhau. Con đường của người con thứ trước hết là con đường của một kẻ lầm lạc. Chỉ vì ích kỷ, muốn tận hưởng tự do cá nhân, anh ta sẵn sàng mở miệng đòi cha chia tài sản. Có được tiền bạc trong tay, anh lao vào ăn chơi, trác táng. Nhưng, chính con đường tự do - không có cha ở bên đã khiến anh rơi vào bất hạnh và mất tự do.

Khác với em mình, người anh cả không đòi chia gia tài, không bỏ cha ra đi. Nhưng dù ở bên cha mà lòng anh ta lại xa cách cha; sống với cha hằng ngày nhưng anh không có được cái nhìn thấu đáo và nhân hậu như cha mình. Thay vì tha thứ, vui mừng đón nhận sự trở về và hối lỗi của đứa em trai, anh lại cố tìm lý do để biện minh cho sự ích kỷ của bản thân.

Trong cuộc sống, đôi lúc chúng ta không tránh khỏi cách hành xử như thế. Vì quá để tâm đến yếu tố tiêu cực, ta trở nên ích kỷ, hẹp hòi, không chịu tha thứ. Thay vì nhìn nhận vấn đề và chào đón người thân trở về sau lỗi lầm họ mắc phải, ta lại day nghiến và phán xét họ. Cách hành xử của người cha trong dụ ngôn chính là bài học mà mỗi chúng ta cần lưu tâm. Ông giúp ta hiểu rằng, tình yêu và sự tha thứ chính là sợi dây vô hình gắn kết con người lại với nhau, đồng thời đó cũng là yếu tố quyết định hạnh phúc gia đình.

Một cử chỉ không đúng có thể nhận được sự tha thứ, nhưng một thái độ sai sẽ gây nên những lỗ hổng trong trái tim khó mà hàn gắn được.

Hãy tạ ơn

Hãy luôn nuôi dưỡng lòng biết ơn trong tâm hồn bất kể bạn rơi vào tình huống nào chẳng nữa. Bạn cần hiểu rằng, lòng biết ơn là một thái độ sống, không đơn giản chỉ là phản ứng của bạn trước những món quà hay sự giúp đỡ.

Lòng biết ơn không tồn tại một cách ngẫu nhiên; nó cũng giống như việc lập trình cho máy tính - lập trình đúng sẽ cho kết quả đúng, lập trình sai đưa đến kết quả sai, và tất nhiên, không lập trình thì sẽ chẳng có kết quả nào. Điều quan trọng là con người cần biết nuôi dưỡng và phát huy lòng biết ơn.

Hãy tạ ơn trước khi bạn nhận bất cứ sự giúp đỡ nào, tạ ơn trước khi bạn chiến thắng trong một cuộc đua, thậm chí trước khi người khác cư xử tốt với bạn. Đó là thái độ mà mỗi chúng ta hoàn toàn có thể làm được.

Cuộc sống giống như một khu vườn, lòng biết ơn chính là hạt mầm bạn gieo vào trong đó, để rồi khi đơm hoa kết trái, nó sẽ khiến tâm hồn bạn tỏa ngát hương thơm.

Tận hưởng những chuyến đi

Grand Canyon là một khe núi hùng vĩ trải dài hàng trăm dặm và được xem là một trong những kỳ quan của thế giới. Phong cảnh nơi đây tựa hồ có bàn tay sắp đặt của Thượng Đế. Dường như Ngài đã dùng tay rạch một khe nhỏ, dài và sâu giữa những ngọn núi rồi rắc lên chúng vô vàn sắc màu lấp lánh ánh cầu vồng, chúng ngấm vào đá theo thời gian tạo nên vẻ đẹp hoang sơ nhưng không kém phần tráng lệ. Từ trên cao nhìn xuống, bạn có thể thấy những chú đại bàng chao lượn phía dưới. Grand Canyon quả là một kiệt tác tạo hóa ban tặng cho con người.

Vài năm trước đây, tôi dắt một nhóm trẻ ở Oregon đến Grand Canyon để tham quan. Cả đoàn gồm 80 đứa trẻ vô cùng hiếu động, được chia thành bảy nhóm và đi trên bảy chiếc xe khác nhau. Đoàn chúng tôi đi không ngừng nghỉ trong suốt hai ngày. Tôi háo hức được chia sẻ với bọn trẻ kỳ quan thiên nhiên kỳ thú, tự nhủ lòng dù chặng đường khá dài và mệt mỏi nhưng cũng xứng đáng, bởi chỉ ít phút nữa thôi, chúng tôi sẽ được chiêm ngưỡng cảnh quan Canyon hùng vĩ.

Vừa đến nơi, chúng tôi nhanh chóng nhảy ra khỏi xe. Khi tiến về hàng rào chắn để quan sát, tôi đã cảm nhận được một nguồn nhiệt nóng vụt qua mặt mình. Gió xoáy tung những mái tóc rối bời. Bọn trẻ bắt đầu mỉm cười, hò hét khi thấy từng chú đại bàng bay lượn

phía dưới. Cảnh sắc thật tuyệt vời, trắng lệt, tôi nghĩ mình có thể ở đây suốt cả ngày.

Chỉ vài phút sau, bọn trẻ nhìn tôi và nói: - Thôi mình đi đi chú.

- Sao? Sao lại đi? Tụi con không thấy phong cảnh nơi đây thật tuyệt vời sao? - Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- Dạ, cảnh đẹp lắm. Bây giờ mình đi tìm một tiệm thức ăn nhanh chú nhé.

Tôi bỗng quát lên trong nỗi tức giận:

- Đứng đó, bọn con không được đi đâu hết. Chúng ta sẽ nán lại đây ít nhất là mười phút để tận hưởng khung cảnh này. Chú không muốn bỏ ra hai ngày đường chỉ để đứng đây vài ba phút đâu. Hãy mở rộng tầm mắt và tâm hồn để tận hưởng vẻ đẹp của tạo hóa đi, rồi tụi con sẽ thấy thích thú ngay thôi.

Lúc ấy, tôi quên mất rằng bọn trẻ đã được xem phong cảnh này nhiều lần trên truyền hình. Chỉ cần một chiếc máy quay nhỏ gắn vào khung máy bay, người ta có thể thu lại tất cả hình ảnh về Grand Canyon ở mọi góc độ khác nhau. Vẻ đẹp của hẻm núi dù được tái hiện gián tiếp nhưng chắc hẳn không kém phần hấp dẫn và thu hút bọn trẻ. Về lịch sử của Canyon, có thể chúng cũng đã được nghe thông qua các chương trình thám hiểm thế giới. Bởi vậy, dù đây là lần đầu tiên đặt chân đến mảnh đất kỳ vĩ này, có cơ hội quan sát trực tiếp và so sánh với những gì được thấy trên ti vi, nhưng tôi cho rằng sự thích thú và hiếu kỳ của bọn trẻ đã giảm đi rất nhiều. Thêm một lý do quan trọng nữa là do vị trí chúng tôi đứng chỉ cho phép quan sát một góc nhỏ của toàn cảnh mà thôi.

Trong cuốn sách Talmud của người Do Thái có câu: "*Vạn vật trên đời Thượng Đế tạo ra đều có lý do và muốn chúng ta tận hưởng chúng, nhưng con người thường không dành thời gian cho việc này*". Hãy hướng ánh nhìn đến những điều tốt đẹp và dành thời gian để tận hưởng chúng. Hãy nán lại ít phút để tận hưởng mùi hương ngọt ngào của hoa trái, ngồi xuống và chìm đắm trong ánh bình minh, hoặc để tâm hồn thư thái với đêm tối tĩnh lặng.

Đó vừa là cách giúp ta cảm nhận những điều sâu lắng trong cuộc sống, vừa là cách giúp ta tự nuôi dưỡng lòng biết ơn chân thành nơi tâm hồn. Có như thế, tâm hồn ta mới dần được lấp đầy bởi tình yêu thương, mới hiểu được những giá trị đích thực của cuộc sống.

Đón nhận những món quà của đời

Bản thân sự hiện diện của mỗi người đã là một món quà cho đời. Và như để đáp lại, cuộc đời cũng có biết bao món quà hấp dẫn dành tặng mỗi chúng ta. Có thể bạn đang đối mặt với rất nhiều thử thách, nhưng một khi nhìn nhận nó là dịp để rèn luyện ý chí, nghị lực của bản thân, bạn sẽ giữ vững tinh thần, tự tin đi tiếp hành trình của đời mình.

Cùng với quá trình lao động cải tạo thế giới, con người cần biết tận hưởng những món quà của đời. Hãy dừng chân và dành cho mình khoảng thời gian thư thái. Tận hưởng cuộc sống, ánh nắng và những cơn mưa. Khi trở về nhà, hãy tận hưởng bữa ăn ấm cúng cùng gia đình. Khi vợ bạn nói rằng "*Anh cắt cỏ phụ em nhé*", hãy mỉm cười vui vẻ và nhiệt tình tham gia, vì ít nhất bạn cũng hỗ trợ được phần nào công việc gia đình với cô ấy. Mỗi khi đi dạo cùng con cái, hãy tận hưởng nhịp sống qua từng bước chân. Đời sống vốn vô thường, vì vậy hãy sống hết mình ngay trong từng khoảnh khắc hiện tại. Hành trang cần thiết cho mỗi chuyến đi chính là niềm hứng thú, say mê và sự vui vẻ.

Mùa hè năm đó, gia đình tôi đến chơi tại công viên giải trí Disneyland. Một trong số những trò con trai tôi rất thích thú là đi tàu lượn. Còn tôi, vốn là một người thích phân tích thế giới xung quanh nên tôi đã say sưa với công việc ấy khi đi cùng con trai. Lúc đứng xếp hàng chờ đến lượt lên tàu, tôi nói với con:

- Con nhìn thấy những con vật trên vách đá kia không Aaron, đó không phải là thật đâu, chúng là những cỗ máy được điều khiển bởi máy tính cả đấy.

- Thế hả bố? - Con trai tôi ngạc nhiên.

- Ừ, và con có thấy hình dạng của bức tường không, chúng được tạo nên bởi những luồng sáng phát ra từ một bộ lọc mà người ta gọi

là tấm che để hướng ánh sáng đến nơi đã định.

- À... ra thế, hay quá bố nhỉ!

Trước sự thích thú và ngưỡng mộ của con, tôi tiếp tục:

Con thấy làn khói trên bề mặt tảng đá ở kia không, nó được phun ra từ một thiết bị, không phải là sương đâu.

- Thật hả bố?

- Đúng rồi, và cả ở kia nữa, con thấy không?

- Dạ... sao?

- Đó là một tấm gương phản chiếu.

- Thật à?

- Rồi chúng tôi bước vào tàu lượn.

- Con có biết tại sao chiếc tàu này trông có vẻ cũ kỹ không?

- Sao ạ?

- Nó là hàng mới đấy, cứ nhìn số seri thì biết.

- Dạ... dạ...

- Và con nhìn thử phía dưới xem, không có sợi dây điện nào, con biết vì sao không, vì chúng sẽ chạy trên đường ray.

Khi chúng tôi đến khúc quanh, con tàu nghiêng mình lao nhanh với vận tốc chóng mặt, rất nhiều tiếng la hét vang lên phía sau.

- Tuyệt quá Aaron à, nhưng nếu con tàu nghiêng thêm 100 nữa, nó sẽ làm cho dạ dày của con phải lộn lên đấy.

- Hay quá bố! - Aaron phải hét lên để tôi nghe thấy.

- Con thấy không, lại một tấm gương phản chiếu nữa. - Tôi nói khi chúng tôi trượt xuống đường ray.

Nhưng lúc này, Aaron không trả lời, dường như thằng bé không nghe thấy những điều tôi nói, nó say sưa tận hưởng cảm giác thú vị. Cả thân người nó chuyển động theo những cú lượn của con tàu.

- Thấy hòn đá đang tiến về phía chúng ta không Aaron? Nó cũng nằm trên một đường ray đấy. - Tôi hét lên. - Nó sẽ được kéo lại và cũng trượt xuống khi chuyển tàu sau đến. Không hiệu quả lắm phải không con?

Cuối cùng con tàu cũng từ từ dừng lại và chuyển đi kết thúc.

- Con thấy đấy Aaron, nếu khúc cua lúc này nghiêng hơn thì sẽ tăng cảm giác mạnh hơn, và nếu khói phun ra sớm hơn thì chúng ta đã có thể xuyên ngang qua nó.

- Thôi nào bố, đủ rồi. - Aaron ngăn tôi lại với giọng nhẹ nhàng.

- Con nói "đủ rồi" nghĩa là sao? Aaron không trả lời, thằng bé quay đi.

- Quay lại đây ngay Aaron, bố muốn nói chuyện với con.

- Đủ rồi, con không đi tàu lượn với bố nữa đâu.

- Thôi được, chúng ta sẽ nói chuyện sau. - Lúc đó tôi nghĩ "*Thằng bé thật kỳ quặc, chắc nó chẳng nghe mình nói gì*".

Trong lúc đi loanh quanh và đợi Aaron, tôi chợt nhận ra rằng chính mình đã làm lỡ mất chuyến đi chơi này. Chỉ vì quá chú tâm vào phân tích, phán xét mọi thứ nên mọi trò chơi bỗng trở nên nhàm chán. Không chỉ bản thân tôi không hề có ấn tượng gì về chuyến đi mà tệ hơn, tôi còn phá hỏng cảm giác hứng thú của con trai.

Đã bao giờ bạn rơi vào tình trạng như thế chưa: Quá tập trung vào phân tích cái được - mất mà bỏ lỡ chuyến đi thú vị? Quá tập trung vào việc chuẩn bị cho đám cưới mà đánh mất cảm giác hồi hộp, ngọt ngào trong ngày trọng đại của mình? Quá căng thẳng, mệt mỏi với việc dọn dẹp nhà cửa để đón khách khiến bạn trở nên bực bội, khó chịu với người thân? Thường thì khi căng thẳng, chúng ta rất khó ngồi lại bình tĩnh nói chuyện với nhau, và những xích mích, bất hòa cũng nảy sinh từ đó.

Cuộc sống cứ lặng lẽ trôi qua, sẽ có lúc chúng ta bước qua buổi bình minh của cuộc đời để đến với những cảnh hoàng hôn, và rồi chợt nhận ra mình đã trải qua biết bao hành trình với những kỷ niệm buồn vui. Trong những chuyến đi ấy, chắc chắn không ít lần ta đã để hạnh phúc tuột khỏi tầm tay.

Bắt đầu ngày mới bằng một tách cà phê thơm dịu - một thói quen bất di bất dịch, sau đó đi làm, rồi trở về nhà khi người đã mệt rũ, dọn dẹp, lo toan cho gia đình, rồi lại ngủ, thức dậy, đi làm... Tất cả cứ như một vòng tròn luẩn quẩn, lặp đi lặp lại. Nhưng đừng để cuộc sống của bạn trôi qua một cách tẻ nhạt như vậy. Thay vì tuân theo những lịch trình đã định sẵn, bạn hãy "biến tấu" một chút xem sao. Thượng Đế tạo nên một thế giới tràn đầy thanh âm, hương sắc kỳ diệu, cùng những con người với muôn dáng vẻ và tính cách khác nhau. Thế thì tại sao ta không "biến tấu" một chút để tận hưởng những điều kỳ diệu ẩn chứa trong cuộc sống?

Phải mất một thời gian tôi mới nghiệm ra được điều này và thật sự, nó đã giúp tôi biết nhìn cuộc sống một cách sâu sắc hơn. Dưới đây là một vài điều tôi muốn chia sẻ cùng các bạn, chúng đã theo tôi suốt một thời gian dài và giúp tôi thêm lạc quan và tin yêu cuộc đời này hơn.

1. Mỗi ngày, dành ra năm phút để viết tên của hai người mà bạn trân trọng nhất.

Có thể họ là những người bạn không quen, hoặc chỉ thoáng qua cuộc đời bạn nhưng để lại một ấn tượng nào đó. Cũng có thể, đó là người bạn đời của bạn, hoặc một người từng giúp đỡ bạn trong lúc khó khăn nhất. Hãy viết tên họ ra, những việc làm của họ khiến bạn trân trọng cùng với lời cảm ơn chân thành nhất và cuối cùng, nếu có thể, hãy trao chúng đến tận tay họ.

2. Đừng bao giờ tiết kiệm nụ cười.

Một số người quên mất cười là thế nào và cảm giác của nó ra sao. Cuộc sống có rất nhiều niềm vui đáng để chúng ta mỉm cười, vì vậy, hãy cười thật tươi. Ít nhất, bạn nên mỉm cười năm lần mỗi ngày. Hãy thử lắng nghe tiếng nói bi bô của trẻ thơ, hoặc dành thời gian

ngồi ăn trưa cùng đồng nghiệp, rất có thể bạn sẽ có được những bất ngờ thú vị.

3. Mỗi ngày, làm một việc gì đó cho bản thân và ghi nó vào thời khóa biểu.

Chẳng hạn như đi dạo, chạy bộ, hoặc lắng nghe những giai điệu mà bạn yêu thích. Việc gì cũng được, miễn là bạn có thể tận hưởng cuộc sống theo cách đơn giản nhất.

4. Làm quen với những người bạn mới.

Có thể đó là một người bạn tình cờ gặp trên đường, trong trường, hay trong cơ quan. Đây chính là cách hiệu quả để bạn có thể mở lòng, cảm thông với cuộc sống của những người xung quanh, đồng thời đón nhận những yêu thương mọi người dành cho bạn.

Khó khăn, thử thách là những điều khó tránh khỏi, nhưng rồi mọi thứ sẽ tươi đẹp nếu bạn có một thái độ đúng đắn. Một ngày nào đó, bạn sẽ ngạc nhiên nhận ra rằng ý chí, nghị lực và thái độ sống lạc quan, tin yêu đã đưa đến cho bạn những người bạn chân thành, một tình yêu bền chặt cùng bao thành công khác trong cuộc sống.

CHƯƠNG BỐN. PHÁT HUY SỞ TRƯỜNG

Việc hình thành và phát triển quan điểm cũng giống như chơi một loại nhạc cụ nào đó, muốn giỏi, bạn phải không ngừng rèn luyện.

Khi nhạc công người Ba Lan Ignacy Jan Paderewski được bầu làm thủ tướng, ông có một đề nghị trước khi nhận lời, đó là bên cạnh công việc chính trị, mỗi ngày ông sẽ dành hai tiếng đồng hồ để chơi nhạc. Nghệ sĩ ghi-ta bậc thầy Andrés Segovia cũng yêu cầu tương tự như thế đối với sinh viên của mình.

Bạn đã nghe sáng tác *The Aeolian Scale* của Mozart hay *Major Scale* của Brahms chưa? Nếu không thông thạo về nhạc lý, họ đã không thể tạo nên những tác phẩm bất hủ như vậy.

Hãy rèn luyện không ngừng dù bạn có giỏi đến đâu chẳng nữa. Đây chính là quan điểm sống cần được nhìn nhận một cách đúng đắn. Dù vượt trội ở bất cứ lĩnh vực nào, chúng ta cũng cần rèn luyện, học hỏi không ngừng. Điều này sẽ giúp ta nhìn nhận cuộc sống và con người tích cực hơn.

Sau thế chiến thứ hai, tướng Douglas MacArthur đến Nhật để giúp khôi phục nền kinh tế bị tàn phá nặng nề sau chiến tranh. Khi ấy, nước Nhật lâm vào tình trạng khủng hoảng trầm trọng, phải cầm cự bằng những nguồn nguyên liệu còn sót lại. Vì thế, bất kỳ máy móc nào có nguồn gốc từ Nhật đều bị cho là chất lượng kém. Trước thực trạng đó, tướng MacArthur đã phải mời nhà kiểm định chất lượng hàng đầu của Mỹ, tiến sĩ W. Edward Demming, đến Nhật để gỡ rối.

Sau khi xem xét tình hình, cân nhắc những thuận lợi và khó khăn, Demming đã đưa ra một loạt cải tổ nhằm vực dậy nền kinh tế Nhật. Ông tập hợp những thương nhân có ảnh hưởng nhất đến nước Nhật và chỉ cho họ thấy triển vọng tươi sáng của đất nước họ. "*Hãy thay đổi cách nhìn, cải tiến và hoàn thiện hơn nữa sản phẩm của các anh. Nâng cao chất lượng sản phẩm không phải là biện pháp duy*

trì hoạt động kinh doanh mà đó phải là một bước tiến mới trong quá trình sản xuất. Một khi làm được điều này, nền kinh tế Nhật sẽ được khôi phục trong vòng mười năm. Và nếu kiên trì theo đuổi, liên tục cải tiến sản phẩm thì chỉ vài thập niên tới, Nhật sẽ trở thành một cường quốc kinh tế." - Demming tự tin khẳng định với họ.

Kế hoạch trên dường như quá sức đối với một đất nước bị chiến tranh tàn phá nặng nề, nhưng không còn gì để mất, người Nhật bắt tay vào thực hiện nó. Thậm chí, họ còn tạo ra một thuật ngữ mới - "kaizen", nghĩa là cải tiến liên tục - để cắt nghĩa cho toàn bộ quá trình này.

Mười năm sau, kinh tế Nhật thật sự được phục hồi. Sau khi tham khảo các loại ô-tô của Mỹ, nhà sản xuất Nhật Bản đã đi vào cải tiến sản phẩm của mình và đưa đến tay người tiêu dùng. Mọi người bắt đầu chọn mua xe Nhật vì chất lượng được cải thiện rất nhiều. Bên cạnh đó, Nhật cũng nâng cao chất lượng các mặt hàng khác như máy móc, thiết bị, dụng cụ, máy quay phim... Hàng hóa Nhật Bản nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường thế giới.

Trong vòng mười năm, nền kinh tế Nhật đã được vực dậy và chỉ trong ba thập niên, đất nước này đã trở thành một cường quốc kinh tế. Ngày nay, một trong những giải thưởng danh giá nhất về thương mại ở Nhật là Giải thưởng W. Edward Demming.

Việc thay đổi cách nghĩ đã tạo cho người Nhật ý chí và nghị lực phi thường, khiến họ có thể tạo ra phép màu diệu kỳ cho nền kinh tế đất nước, làm nên hiện tượng "Thần kỳ Nhật Bản".

Hãy để lại sau lưng những phiền muộn và kiên trì đi tiếp con đường phía trước.

Thay đổi quan điểm vì chính mình

Mỗi chúng ta cần không ngừng hoàn thiện bản thân. Để làm được điều đó, ta phải sẵn sàng thay đổi, sẵn sàng làm cho các mối quan hệ của bản thân trở nên tốt đẹp hơn.

Ngay cả khi đó chỉ là 1% mỗi ngày cũng hãy tiếp tục hoàn thiện mình. 1% mỗi ngày có nghĩa trong một năm bạn đã có thể hoàn thiện

mình trên 300%.

Hãy thử tìm kiếm một điều gì đó để thay đổi và hoàn thiện bản thân. Chẳng hạn, thay đổi dáng đi, điệu bộ, cách chải tóc, hay cách giữ gìn vệ sinh hằng ngày. Cũng có thể là cách bạn bắt tay và nhìn vào mắt người khác trong khi giao tiếp. Đứng trước một lời đề nghị nào đó, thay vì đáp rằng "*Vâng, được rồi*", hãy nói "*Chắc chắn rồi, tôi rất thích*". Khi ai đó cần đến sự giúp đỡ của bạn, đừng trả lời họ bằng thái độ ép buộc mà hãy tỏ rõ thiện chí của mình, rằng "*Tôi rất sẵn lòng*".

Vậy, bạn cần bắt đầu từ đâu?

Rất đơn giản, hãy bắt đầu từ chính những nguyên tắc của mình: cách bạn đối xử với chồng/vợ, hoặc quan điểm về niềm tin... Chỉ cần 1% mỗi ngày, bạn sẽ dần thấy mình chín chắn và trưởng thành hơn rất nhiều theo thời gian.

Nhận ra khả năng của bản thân

Thời sinh viên, tôi chơi trong đội bóng đá Đại học Oregon; thời gian nghỉ tập của chúng tôi là lúc các môn khác được tiến hành tập luyện. Có rất nhiều vận động viên tham gia luyện tập, nào là nhảy cao, nhảy sào, nhảy ba bước... Eugene là nơi phổ biến của các môn điền kinh, và chính nơi đây, nhãn hiệu Nike đã ra đời.

Tôi nhớ mình từng rất ấn tượng về một vận động viên nhảy cao trong trường - một người kiên trì và đầy tinh thần tiến thủ. Hôm đó, anh đang luyện tập để chuẩn bị cho một cuộc thi sẽ diễn ra sau tám tháng nữa. Mức xà được ấn định là 2,2 mét. Anh nhảy thử và qua một cách nhẹ nhàng, điều đó khiến tôi không khỏi ngạc nhiên. Tôi thầm nghĩ, tại sao anh ấy có thể qua một cách dễ dàng như vậy? Và nếu tôi là anh ấy, tôi đã chụp một tấm hình kỷ niệm bên cạnh chiếc thang đo 2,2 mét để sau này còn tự hào khoe với con cháu về thành tích đáng nể của mình. Nhưng, không như suy nghĩ của tôi, anh ấy không nghỉ mà tiếp tục nâng mức xà lên 2,25 mét, nhảy và lại nâng, rồi lại nhảy. Cứ vậy, anh không ngừng luyện tập trong suốt tám tháng.

Cuối cùng, ngày thi đấu cũng đến. Tôi mua vé và mong chờ được thấy thành tích của anh - người đã trở thành tâm điểm chú ý của tôi suốt tám tháng qua. Sân vận động đông nghịt người. Rất nhiều vận động viên bị loại ngay từ lượt thi đấu đầu tiên, vì họ không qua được mức xà 2,2 mét và 2,25 mét. Cuối cùng, xà ấn định ở mức 2,35 mét. Anh chàng vận động viên của tôi là người thi sau cùng. Anh có ba lần nhảy, nếu vượt qua, anh sẽ trở thành người chiến thắng.

Bắt đầu lần nhảy đầu tiên, mọi người háo hức chờ đợi. Nhưng, bất ngờ chiếc xà rời khỏi vị trí và rơi xuống đất. Ở lượt thứ hai, anh lại đụng xà một lần nữa. Đám đông căng thẳng, hồi hộp trước lần nhảy mang tính quyết định. Sau khi hội ý với huấn luyện viên chuyên môn về sức đề của đầu, tốc độ khi chạy đà và độ vòng của lưng khi qua xà, anh khởi động lại rồi quay trở về sân đấu. Nhìn thẳng vào thanh xà, đôi mắt anh chứa đầy vẻ quyết tâm phải chinh phục bằng được.

Sau giây phút nín thở chờ đợi, vận động viên trẻ khẽ gật đầu và thực hiện bước chạy đà tiến về phía xà. Tận dụng triệt để tất cả sức và lực, anh giậm mạnh chân đà xuống đất và bật người lên không trung. Tôi có cảm giác như mọi dây chằng và các khớp xương của anh được kéo căng hết mức. Đầu hướng lên trời, lưng đánh một vòng chính xác qua xà, chân bung nhẹ ngay trong khoảnh khắc quyết định và rồi rơi xuống.

Anh đã thành công.

Đồng đội anh ùa cả ra sân chúc mừng trong tiếng hò reo của cổ động viên. Đó cũng là khoảnh khắc ấn tượng mà mãi sau này, tôi không bao giờ quên. Lần đầu tiên tôi chứng kiến anh luyện tập là khi anh vượt qua độ cao 2,2 mét - một kết quả đáng nể. Nhưng, không dừng lại ở đó, anh đã không ngừng nâng mức xà lên và kiên trì luyện tập tới cùng.

Mỗi người trong chúng ta đều tiềm ẩn một năng lực kỳ diệu mà đôi lúc, ta không nhận ra. Chẳng hạn, nhiều người đang luyện tập ở mức xà 1,7 mét mỗi ngày và tự nhủ khả năng của mình chỉ đến đấy mà thôi. Nhưng, thực tế chưa hẳn như vậy. Họ có thể đạt thành tích cao hơn nhiều nếu sẵn sàng nâng mức xà lên và kiên trì thử sức. Mỗi

lần, chỉ cần nâng lên một vài centimet, theo đó, khả năng của bạn dần dần sẽ được phát huy.

Việc hoàn thiện bản thân cũng vậy, hãy bắt đầu từ những gì đơn giản và đòi thường nhất như củng cố lòng tin, đối xử tốt với mọi người, suy nghĩ chín chắn hơn. Chỉ cần cố gắng 1% mỗi ngày, bạn sẽ khơi dậy được những khả năng tiềm ẩn trong mình. Nhưng trước hết, bạn phải sẵn sàng để thay đổi.

Vượt qua điểm dừng

Một trong những điều có nguy cơ ngăn cản sự tiến bộ của con người chính là "điểm giới hạn" - tức thời điểm bạn quyết định từ bỏ.

Thường thì sự kiên nhẫn và sức chịu đựng của con người giới hạn ở một mức độ nào đó. Một khi liên tục phải đối đầu với khó khăn, thử thách, người ta dễ rơi vào tình trạng mệt mỏi, chán nản và buông xuôi. Điều này có thể xảy ra ở bất cứ đâu - trong công việc, gia đình hoặc khi đối mặt với những cám dỗ. Mỗi người đều có một "điểm giới hạn" riêng.

Khi đạt đến điểm giới hạn về thể chất, cảm xúc hay tinh thần có nghĩa là chúng ta đang chạm đến điểm dừng và mọi hệ thống trong ta sẽ bắt đầu phản ứng lại. Điểm giới hạn này có thể là kết quả của những thói quen trong quá khứ hoặc đơn giản là giới hạn chịu đựng của bản thân. Dù lý do là gì chăng nữa thì xu hướng chung của mọi người là "từ bỏ".

Cái ác có thể bị đánh bại, nhưng nó vô cùng xảo quyệt và dễ cuốn người ta vào con đường tội lỗi. Không những thế, nó còn nắm rất rõ điểm dừng của bạn. Hậu quả mà cái ác mang lại đó là sự xung đột trong các mối quan hệ gia đình cũng như ngoài xã hội. Dần dần, bạn sẽ đánh mất niềm tin vào mọi người, mất đi thiện chí thiết lập quan hệ tốt đẹp với những người xung quanh. Chẳng hạn, trong cách ăn nói, chỉ cần một lời phàn nàn hay chỉ trích về cân nặng hoặc cách đi đứng cũng có thể phá hỏng một mối quan hệ tốt đẹp.

Vậy, làm thế nào để vượt qua giới hạn ấy? Câu trả lời ngắn gọn đó là kiên trì. Kiên trì chính là sức mạnh giúp bạn chiến thắng những giới hạn của bản thân, từ đó vững bước trên con đường đã chọn.

Bên cạnh đó, bạn cũng cần phát huy khả năng giải quyết vấn đề của bản thân, nhìn nhận những kết quả tốt đẹp nó mang lại.

Hoàn thiện nhân cách

Nhân cách có vững, chúng ta mới dễ dàng hình thành và phát huy sở trường của mình. Nói cách khác, nhân cách chính là nền tảng quan trọng để ta vươn tới thành công. Thiếu nó, các mối quan hệ sẽ trở nên chông chênh, dễ vỡ.

Thành công thường đi liền với cạm bẫy. Khi sự yếu đuối, nông cạn lấn lướt tâm hồn, con người không khỏi rơi vào vòng luẩn quẩn của sự tham lam, ích kỷ, tự mãn cá nhân.

Vậy, làm thế nào để nhân cách ngày càng hoàn thiện?

Trong cuộc sống, ai chẳng muốn đón nhận những điều tốt đẹp, hạnh phúc và bình yên. Tất cả những điều đó không ngẫu nhiên mà có được; chúng đòi hỏi con người cần có những nỗ lực nhất định. Tương tự, để nhân cách ngày một hoàn thiện, ta phải không ngừng sửa đổi bản thân. Sự trưởng thành luôn đi liền với thời gian và thử thách. Đó cũng chính là con đường vươn đến thành công.

Hãy thử tưởng tượng bạn đang sở hữu một viên kim cương bốn kara trị giá hàng nghìn đô-la. Viên kim cương này được đặt trên một chiếc đế có nhiều ngạnh để giữ cho nó khỏi đổ. Nếu cái đế này yếu và mỏng manh, chỉ cần một cái khảy tay là viên kim cương có thể rơi ra một cách dễ dàng. Một người thợ kim hoàn giỏi không bao giờ tạo ra một cái đế như vậy. Mỗi hạt đá đều được cẩn trọng làm riêng một cái đế sao cho nó ôm sát và vừa khít với viên đá. Cái đế không những tôn thêm vẻ đẹp mà còn có chức năng bảo vệ viên kim cương, nhờ đó khi di chuyển, nó sẽ không bị rơi ra và trầy xước.

Nhân cách cũng giống như cái đế này vậy. Nếu không xây dựng cho mình một nhân cách tốt, ta sẽ rất dễ mắc phải những sai lầm đáng tiếc. Nhân cách cũng không phải là thứ có sẵn, nó là cái giá của sự học tập, rèn luyện, của những vấp ngã và nghị lực vượt qua chông gai.

Hãy nhớ rằng, dù khó khăn, hoạn nạn hay hạnh phúc thì bạn vẫn phải luôn sẵn sàng đón nhận. Nhân cách được hình thành từ đây và chỉ có những người dám đương đầu với cuộc sống của chính mình mới có thể có thêm ý chí vươn đến thành công.

Giữ bình an cho tâm hồn

Hãy giữ cho mình một tâm hồn trong sạch, bởi không ai có thể sống thanh thoi khi trong lòng chứa đầy những mưu toan, tội lỗi, sự đố kỵ cũng như ghen ghét. Bên cạnh đó, con người cần biết đứng lên chống lại cái xấu, không nên sống một cách cam chịu. Điều đáng sợ nhất là khi người ta cất giấu tội ác trong tim.

Sách *Cựu ước* ghi lại rằng: Achan - một người đàn ông trong đội quân Israel - đã phạm tội ăn cắp và cố che giấu tội lỗi của mình. Điều đó khiến Đức Chúa nổi giận, trừng phạt con cái Israel.

Ngày hôm sau, quân Israel ra trận và thất bại nặng nề. Vị thủ lĩnh dân Israel là ông Joshua cùng các kỳ mục sấp mặt xuống đất cầu xin và than trách rằng:

- Lạy Chúa là Đức Chúa, sao Ngài lại đem dân ngài qua sông Giođan mà nộp chúng con vào tay người E-mô-ri để hủy diệt chúng con?

Đức Chúa phán:

- Một trong những thần dân của Israel đã phạm tội, chúng đã vi phạm vào giao ước mà Ta truyền cho chúng. Vì thế, con cái Israel sẽ không thể đương đầu với địch thù (). Đứng dậy đi! Hãy làm cho dân được nên thánh.

Trong cuộc sống, chúng ta có thể tìm mọi cách để che giấu tội lỗi của mình, nhưng một điều chắc chắn là ta sẽ chẳng thể nào trốn chạy khỏi "tòa án lương tâm". Cái ác sẽ cướp đi niềm tin, khiến ta phải nếm trải sự thất bại trong nỗi sợ hãi.

Một trong những cách giúp ta vượt qua sự cảm dỗ của tội lỗi đó là nhìn nhận lại vấn đề của bản thân một cách nghiêm túc và đúng đắn. Chắc chắn rằng, ngày nay không ít người vẫn có suy nghĩ kiểu như "*Cuộc sống mà, thích thì tiếp tục, không thích thì bỏ đi, có vấn*

đề gì đâu?" hoặc "Chỉ là một thời thượng, khi nào chán tôi hoàn toàn có thể bỏ".

Những suy nghĩ trên khá nguy hiểm. Không ít người chỉ vì một chút nông nổi mà làm tổn thương người thân yêu, hay chỉ vì đua đòi mà rơi vào bi kịch đáng tiếc.

Nói cho cùng, chẳng có ai là hoàn hảo. Và đã là con người thì không vấp ngã lúc này cũng vấp ngã lúc khác. Điều quan trọng là đừng bao giờ nản lòng và đánh mất bản thân trước cạm bẫy. Mọi lỗi lầm sẽ được thứ tha một khi con người ý thức về nó và biết nỗ lực vượt qua.

CHƯƠNG NĂM. KHÚC NHẠC TÂM HỒN

Âm nhạc là một trong những món quà kỳ diệu khiến đời sống tinh thần con người thêm phong phú. Chắc hẳn không ít lần bạn say sưa, đắm mình trong một giai điệu nào đó - một bản nhạc êm dịu, sâu lắng hoặc náo nức, vui tươi. Chúng khiến tâm trí bạn trở nên thư thái, đưa lại cho bạn cảm giác bình yên sau những giờ làm việc mệt mỏi.

Nhưng bạn có biết rằng, ngoài những thanh âm vang vọng từ thế giới bên ngoài kia còn có một thứ thanh âm khác kỳ diệu hơn cất lên từ chính tâm hồn bạn. Mỗi người trong chúng ta đều ẩn chứa một khúc nhạc huyền bí. Khúc nhạc ấy được tạo nên bởi một chuỗi suy nghĩ nối tiếp nhau. Nó được kết tinh từ những ký ức đã qua. Khi bạn mãi ám ảnh về một điều gì, điều đó sẽ được lưu lại trong khúc nhạc tâm hồn và trở đi, trở lại trong tâm trí bạn.

Mỗi người trong chúng ta là một DJ^(*) có thể chọn lựa cho mình những thanh âm và phong cách riêng. Điều này không tuyệt sao? Bạn có thể chọn bất cứ điều gì mình thích, từ những bản opera đến dòng nhạc trữ tình, hoặc những bản nhạc rock sôi động.

Hãy tưởng tượng một bộ phim không có nhạc nền sẽ ra sao? Nếu bạn tắt âm thanh khi xem phim Hàm cá mập thì còn gì là thú vị. Tất cả những gì bạn thấy chỉ còn là một con cá cao su nhảy vào chiếc thuyền đắm. Nhưng khi bật âm thanh lên, từng tiếng động rất nhỏ cùng với những tình tiết gay cấn sẽ làm cho trái tim bạn lúc co thắt, lúc lại vỡ òa; bạn sẽ có cảm giác hồi hộp, tò mò như chính mình đang đối diện với cảnh thực vậy.

Khi cố níu kéo một ký ức nào đó, chúng sẽ

được lưu lại trong bộ nhớ của bạn, và chỉ cần một tác nhân nhỏ cũng đủ gọi lại tất cả những cảm giác bạn từng trải qua - sự sợ hãi, trống trải, lo lắng hoặc ngược lại, cảm giác được chở che, bao bọc.

Mỗi người đều có quyền lựa chọn cho mình

một khúc nhạc riêng, vì thế hãy chọn những điệu nhạc đầy hứng thú mê say, cuộc sống của bạn chắc chắn sẽ thú vị hơn nhiều.

Hãy dành cho trái tim những gì tốt đẹp, những điều đáng quý, đáng trân trọng nhất.

Lưu giữ ký ức

Ký ức giống như một cuốn album, việc chọn lựa, lưu giữ những gì trong đó tùy thuộc vào mỗi người. Ngoài ra, chúng ta có thể sắp xếp lại trật tự từng hình ảnh theo chủ quan cá nhân. Những ký ức ấy góp phần quan trọng trong việc chi phối quan điểm sống của chúng ta.

Giả sử mỗi ký ức tương đương với một bức ảnh bất kỳ. Cùng với thời gian, ký ức trong ta sẽ ngày một phong phú, chúng làm nên một cuốn album tâm hồn với vô số kỷ niệm về con cái, gia đình, bạn bè, những chuyến đi chơi, những bữa tiệc...

Trong số kỷ niệm ấy, sẽ có những điều mãi lưu dấu trong ta, lại có những điều chỉ thoáng qua và đi vào quên lãng. Đó cũng là cách con người phản ứng với ký ức của mình. Thường thì chúng ta luôn bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi và cảm giác xấu hổ. Trước mặt người khác, chúng ta cố gắng mỉm cười nhưng thực chất là để che đậy con người thật bên trong - con người cô đơn, yếu đuối và bị tổn thương. Những mặc cảm, tự ti đó dễ khiến ta rơi vào tư tưởng bi quan, tiêu cực.

Không phải ai cũng biết cách quản lý ký ức

của mình thật tốt. Bởi vì, thực tế cho thấy, ký ức có thể mang lại cho con người nghị lực, sự quyết tâm, nhưng mặt khác nó cũng có thể cướp đi niềm tin yêu trong họ.

Khi bị ai đó làm tổn thương, nếu bạn cứ cất

giữ trong lòng nỗi ấm ức, nó sẽ trở thành một lực cản vô hình ngăn trở nỗ lực hóa giải mâu thuẫn giữa bạn và người ấy. Ngược lại, nếu chọn cách tha thứ, quan hệ giữa hai người sẽ dần bình thường

trở lại, bạn sẽ mở rộng lòng mình và nhiệt thành hơn với người đó cũng như với những người xung quanh.

Trở lại câu chuyện về cuộc chiến đấu giữa

David và tên khổng lồ Goliath được ghi lại trong Kinh thánh. Trong khi gã khổng lồ không ngớt lời sỉ nhục người dân Israel thì David lại nhớ đến những ký ức tốt đẹp mình từng trải qua, điều đó khiến anh tự tin đến trước mặt vua và yêu cầu cho mình được đấu với Goliath. David cất tiếng:

- Tôi tớ của Ngài đã đánh bại cả chúa tể sơn

lâm và những loài hung tàn khác, gã khổng lồ này cũng chỉ là một trong số đó. Hắn đã không tiếc lời sỉ nhục chúng ta. Đức Chúa là Đấng đã cứu tôi khỏi móng vuốt sư tử và vuốt gấu, Người sẽ bảo vệ tôi trước tên Goliath này.

Vua Saul đáp:

- Hãy đi đi, cầu Chúa luôn ở bên ngươi.

Từ đâu David có được niềm tin và sức mạnh ấy?

Đó chính là sức mạnh được hun đúc từ hồi ức thắng lợi khi chiến đấu với bao loài dã thú trên thảo nguyên. Vì vậy, dù đối mặt với kẻ thù hung bạo nhưng David vẫn không hề nao núng. Niềm tin và nghị lực đã giúp chàng có thêm dũng khí, nhanh như cắt, chàng hạ gục kẻ thù.

Hãy quản lý ký ức của mình một cách tốt nhất. Thử để ý xem bạn lưu lại điều gì trong tâm trí mỗi ngày? Phải chăng bạn đang quá để tâm đến những điều nhỏ nhặt mà quên đi bao việc tốt lành? Không ít người trong chúng ta luôn nhớ những điều đáng quên và quên đi những điều đáng nhớ.

Có lẽ đã đến lúc chúng ta nên dọn dẹp lại kho ký ức cho mình. Hãy rà soát một lượt những gì đang lưu giữ trong đầu; dành vài phút chọn lọc những hình ảnh vẫn ám ảnh tâm trí; xem xét kỹ từng mối quan hệ, từng mâu thuẫn để tìm cách tha thứ và hòa giải. Đừng chần

chờ trút bỏ mọi cảm giác ủ ê trong mình, dẹp bỏ những ký ức không vui ra khỏi bộ nhớ.

Đó chính là một trong những cách để bạn lấy lại sự cân bằng cho bản thân. Hãy trân trọng những ký ức mang lại cho bạn niềm tin và nghị lực. Một khi thay những trang hồi ức buồn bằng niềm vui hiện tại, bạn sẽ có thêm nhiều quyết tâm, nhiệt huyết để hướng đến tương lai tươi sáng.

Làm chủ suy nghĩ

Cách kiểm soát suy nghĩ sẽ tác động trực tiếp đến hành động của mỗi cá nhân. Khi suy nghĩ chín chắn, ta sẽ có cái nhìn tích cực hơn trước khó khăn, thử thách. Ngược lại, tự làm rối tung mọi việc, chẳng những không giải quyết được vấn đề gì mà còn khiến mọi thứ trở nên tồi tệ hơn.

M. Scott Peck, tác giả quyển *Kẻ nói dối*, thuật lại một bi kịch trong cuộc chiến tranh Việt Nam - Vụ thảm sát Mỹ Lai. Vào một buổi sáng tháng ba năm 1968, tại tỉnh Quảng Ngãi, hàng trăm phụ nữ và trẻ em vô tội đã bị sát hại một cách dã man. Theo mật báo thì ngôi làng nhỏ này chính là nơi trú ngụ của Việt cộng, tuy nhiên, binh lính Mỹ lục soát gắt gao mà vẫn không phát hiện được gì. Tức giận, tên chỉ huy William Calley ra lệnh tập hợp mọi người trong làng thành từng nhóm 20-30 người và bắt đầu giết từng người một với chủ trương "nhỏ cỏ tận gốc".

Khi bàn về vụ thảm sát này, tiến sĩ Peck thuộc lĩnh vực Tâm lý học đã được mời đến để nghiên cứu về hành vi giết người mất nhân tính. Sau khi tiếp xúc trực tiếp với binh lính và tên chỉ huy, ông đưa ra kết luận: Nguyên nhân của vụ thảm sát hoàn toàn bắt nguồn từ hận thù cá

nhân và hệ quả để lại là cái chết thảm khốc của trên năm trăm người vô tội. Hơn nữa, có thể xem đó là một bi kịch không đáng có khi tất cả binh lính đều ngu muội, chỉ biết nhận lệnh và răm rắp làm theo một cách vô thức.

Qua đây, tiến sĩ Peck cũng đưa ra một số quan điểm khiến chúng ta phải suy ngẫm:

Là con người, chúng ta thường lười biếng trong việc học nhưng lại tự mãn đến mức xem việc học là không cần thiết. Không những thế, mọi người hay chủ quan tin vào quyết định nóng vội của bản thân mà không chịu nhìn nhận kỹ vấn đề và những hậu họa.

Tư duy con người thường bị những ý nghĩ bất chợt kìm hãm. Và sai lầm tệ hại nhất là khi họ cho rằng bất cứ ý nghĩ nào thoáng qua cũng đều đúng.

Một khi tư duy kém, lập trường quan điểm của chúng ta sẽ không thể vững. Và khi lập trường không vững thì các quyết định đưa ra sẽ chẳng thể mang lại hiệu quả tốt đẹp.

John Wesley từng nói vui rằng: *"Tôi không thể ngăn một con chim bay ngang qua đầu nhưng tôi có thể ngăn nó không làm tổ trên đầu tôi"*. Câu nói của ông ngụ ý rằng, mặc dù con người thường có những suy nghĩ vẩn vơ, nhưng đừng bao giờ để chúng ngự trị quá lâu trong tâm trí. Hãy kiểm soát chúng và chịu trách nhiệm với bất kỳ điều gì mình làm.

Mỗi người cần xem xét, phân tích kỹ lưỡng những suy nghĩ hay dự định của bản thân. Không phải bất cứ ý nghĩ nào vụt qua, ta cũng chạy theo nó và thực hiện cho bằng được. Khi làm chủ được suy nghĩ của bản thân, chúng ta mới có thể đối mặt với những cám dỗ mà không bị khuất phục trước chúng.

Cánh cửa niềm tin

Phía trước mỗi người đều có một cánh cửa vô hình mà qua đó, chúng ta có thể nhìn nhận thế giới xung quanh. Cùng với thời gian, cánh cửa ấy sẽ hằn lên những vết hoen ố, đó cũng là những trải nghiệm mà ta có được từ cuộc sống, chúng tác động trở lại suy nghĩ và quan điểm của mỗi người.

Trong một vở kịch của Samuel Beckett, một

nhân vật kể rằng: *"Tôi biết có một tên chán đời lúc nào cũng nghĩ ngày tận thế đang đến. Tôi thường đến thăm hắn trong dưỡng trí viện. Tôi nắm tay hắn và dìu hắn đến bên cửa sổ. Tôi nói với hắn: 'Nhìn kìa, cả một cánh đồng bắp xanh tươi... Nhìn kìa, những cánh*

bướm đang phấp phới bay. Còn gì đẹp bằng!". *Nhưng hấn gỡ tay tôi ra và trở về góc phòng. Mặt mày hấn hót hải tái mét. Tất cả những gì tôi chỉ cho hấn chỉ là một đống tro tàn xám xịt*".

Cùng một cánh cửa, nhưng khoảng không gian bên ngoài phản ánh trong nhận thức mỗi người có thể khác xa nhau. Điều này gợi tôi nhớ đến một ý thơ rằng, hai người cùng nhìn xuyên qua chấn song nhà tù; một người chỉ thấy có bùn nhơ, người kia lại nhìn thấy những vì sao.

Có một lý tưởng để đeo đuổi, có một lẽ sống trong cuộc đời - đó là niềm hạnh phúc lớn lao nhất của con người trên trần gian. Những người bất hạnh nhất phải chăng chính là những người sống mà không biết tại sao mình sống, sống để làm gì.

Con người nhìn đời qua đôi mắt và cách nhìn ấy ảnh hưởng trực tiếp đến tư tưởng cũng như thái độ sống của họ. Nói về điều này, Kinh thánh có câu: *"Đèn của thân thể là con mắt. Vậy nếu mắt anh sáng, thì toàn thân anh sẽ sáng. Còn nếu mắt anh xấu, toàn thân anh sẽ tối. Khi ánh sáng nơi anh lại thành bóng tối, thì tối biết chừng nào!"*.

Đã đến lúc chúng ta cần chỉnh lại ánh sáng từ đôi mắt, từ cách nhìn đời của mình để vươn đến một tương lai tươi sáng hơn.

Những điều chất chứa trong tim

Trước một quyết định nào đó, chúng ta cần suy xét kỹ lưỡng. Mọi suy nghĩ khởi phát từ cái ác sẽ không thể đưa đến những hành động hào hiệp và thiện chí. Trái tim chính là nơi khơi dậy mọi cách nhìn về cuộc sống, vì vậy hãy trân trọng trái tim mình và dành cho nó những gì tốt đẹp nhất. Không hiểu được điều này chẳng khác nào bạn đang sở hữu một chiếc xe đời mới, động cơ tuyệt vời nhưng lại thuê một tay lái tồi chớ mình. Trái tim rất dễ bị tổn thương, nhưng nếu biết nhận ra sức mạnh từ nó, bạn sẽ trở thành một người cầm lái giỏi, tự định hướng được cho mình một đường đời đúng đắn.

Để có một trái tim thuần khiết, bạn cần nuôi dưỡng nó bằng những tư tưởng trong sáng, đạo đức. Chính những điều cất giấu, hoặc nung nấu trong tim sẽ hướng bạn đến những hành động tương

tự. Vì vậy, hãy tinh lọc trong khối suy nghĩ bộn bề những gì đáng lưu giữ trước khi dung nạp chúng vào tim mình.

Mọi suy nghĩ đều rất quan trọng vì sau khi đi qua não bộ, chúng sẽ được khắc ghi nơi trái tim. Nếu nghĩ tốt, con người sẽ hưởng thiện. Nếu nghĩ xấu, cái ác sẽ luôn chực chờ hủy hoại bản thân ta. Khi luôn để nỗi sợ hãi lấn át tâm trí, trái tim bạn sẽ dần trở nên hèn nhát, nhu nhược, không dám đối đầu với khó khăn thử thách.

Chắc hẳn bạn đã nghe đâu đó những câu đại loại như: "*Chuyện này ảnh hưởng đến tôi quá nhiều rồi*", hoặc "*Tôi không thể vượt qua cái cảm giác đó*". Có thể những người này đang rơi vào tình trạng căng thẳng bởi một tổn thương nào đó. Nhưng điều đáng nói là, do không vững tinh thần và không biết lựa chọn cách giải quyết tốt nhất theo lý lẽ con tim nên họ mới có cách nhìn nhận tự ti và bi quan như vậy.

Tôi từng đọc được một câu rất hay rằng: "*Hãy thận trọng với những điều bạn ấp ủ trong tim vì đây là nơi bắt đầu của mọi sự sống*". Mọi ý nghĩ, cảm xúc trong bạn đều tác động trực tiếp đến sự sống của bản thân. Vì vậy, hãy suy xét xem nó có đáng để bạn lưu tâm và dành một vị trí trong tim mình không. Nếu không, đừng lưỡng lự trước việc loại bỏ chúng ra khỏi tâm trí. Những muộn phiền chất chứa trong lòng chỉ khiến bạn thêm tổn thương mà thôi. Trái tim cần được nuôi dưỡng bởi những điều tốt đẹp chứ không phải những lo lắng, muộn phiền.

Kiểm soát những vấn đề của bản thân

Lúc còn học ở trường dòng, thỉnh thoảng tôi đến thăm một nhà nguyện ở địa phương và cũng là để xưng tội. Đây là một trong số những nhà nguyện hiện đại nhất của tiểu bang tôi sống; mọi thứ đều được điện tử hóa.

Lần đầu tiên tôi đến đây, vừa bước qua cánh cổng dẫn vào nhà nguyện, một giọng nói vang lên:

- Vui lòng cho xem giấy tờ tùy thân.

Hơi bất ngờ bởi giọng nói này, tôi rút bằng lái xe ra và đưa lên. Chiếc camera quét qua nó, và vẫn giọng nói ấy:

- Mục đích của anh đến đây là gì?

- Tôi đến để xưng tội - Tôi trả lời, trong lòng vẫn chưa quen lắm với giọng nói xa lạ.

Cánh cửa mở ra, tôi bước vào, nhưng lại sực nhớ rằng mình không biết lối vào. Điều đó buộc tôi phải lên tiếng hỏi:

- Xin vui lòng chỉ cho tôi lối vào nhà nguyện được không?

- Vâng, anh cứ đi qua cánh cửa đang mở. Tôi sẽ chỉ đường cho anh.

Tôi đi xuống một hành lang bằng xi măng và qua một cánh cửa đã được mở sẵn phía bên trái. Giọng nói ấy tiếp tục hướng dẫn tôi, hết quẹo trái, quẹo phải rồi đi vào một sảnh khác. Đi đến nửa chừng thì thang máy tự động mở cửa. Nghĩ rằng người hướng dẫn điện tử ấy vẫn đang theo mình, tôi bước vào trong. Điều ngạc nhiên là không hề có một cái nút bấm điều khiển nào cả, tất cả chỉ là bốn bức tường bằng kim loại bóng loáng. Thang máy đóng cửa và bắt đầu đi lên. Tôi thầm nghĩ "*Mọi điều ở đây thật kỳ lạ*". Khi thang máy dừng lại, cửa mở ra, tôi thấy mình đã đứng trong nhà nguyện.

Xưng tội xong, tôi trở ra ngoài và vì tò mò, tôi đã yêu cầu anh bảo vệ dắt tôi đến chỗ những người làm công tác hướng dẫn. Đi qua các dãy hành lang, cuối cùng tôi được anh ấy đưa đến một căn phòng nhỏ được bao bọc bởi kính chống đạn với rất nhiều màn hình theo dõi. Bên trong mọi người đang say sưa làm việc - hướng dẫn đường đi cho khách bằng cách thông báo và nhấn các nút để mở cửa.

Đúng là hệ thống điều khiển này quá hiện đại, nhưng một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi: Nếu ai đó không có phận sự vào được đây, họ sẽ dễ dàng kiểm soát được mọi thứ và biết đâu gây nên sự bất an cho du khách.

Trái tim con người cũng giống một trạm kiểm soát như vậy. Trong nhiều năm, tôi đã quyết định nhiều thứ theo cách mà tôi cho

rằng nó nên như thế. Tôi cố gắng kiểm soát cuộc đời mình. Đôi lúc, tôi áp đặt mình theo cách giải quyết của mọi người khiến mọi chuyện trở nên thật tồi tệ. Dần dần, tôi nhận ra suy nghĩ chính là nhân tố ảnh hưởng trực tiếp đến đời sống của bản thân.

Một vài người nói rằng họ đã cố gắng điều khiển mọi thứ thuộc về bản thân nhưng tất cả vẫn không như ý muốn; rằng họ không biết phải làm sao một khi không kiểm soát được suy nghĩ và hành động của mình; rằng điều gì sẽ xảy ra nếu họ mất đi niềm tin và bị tổn thương quá nhiều?

Nếu có lúc nào đó bạn rơi vào tình trạng bế tắc như vậy, hãy nhớ bất cứ con đường nào cũng chứa đầy chông gai thử thách. Những lúc ấy, bạn nên dành thời gian để nhìn nhận lại bản thân, đừng bao giờ đánh mất niềm tin yêu cuộc sống. Và để mọi thứ bắt đầu, hãy dạo một khúc nhạc vui tươi trong tâm hồn. Hãy lắng nghe và cảm nhận xem có phải đó là bản nhạc hay nhất mà bạn từng trải nghiệm?

CHƯƠNG SÁU. MỞ RỘNG VÀ PHÁT TRIỂN QUAN ĐIỂM

Khi tập chơi một nhạc cụ hay một môn thể thao, càng kiên trì tập luyện, bạn càng điêu luyện. Việc hình thành và phát triển quan điểm cũng vậy, nó không thể có trong một sớm một chiều mà đòi hỏi mỗi người phải chủ động trau dồi. Ban đầu có thể còn lúng túng, vụng về nhưng cùng với thời gian, mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp.

Thời còn là sinh viên năm nhất, tôi thường đi dọc dãy hành lang quanh trường và quan sát từng tốp sinh viên tụ tập trò chuyện. Lúc ấy tôi rất nhút nhát. Từ Hawaii chuyển đến, sự khác biệt về sắc tộc khiến tôi e dè và ngại giao tiếp với mọi người. Đôi khi rất muốn, nhưng tôi chỉ dám nhìn từ xa hoặc đi thẳng mà không đủ can đảm gia nhập vào họ.

Một lần, bước chân tôi lưỡng lự khi nghe tiếng thôi thúc từ sâu thẳm trái tim mình: "*Dừng lại và hãy tự giới thiệu mình với mọi người đi nào!*". Nhưng ngay sau đó, trong tôi lại nảy sinh một phản ứng khác: "*Không, không phải tôi. Tôi chắc rằng họ chẳng bao giờ muốn nói chuyện với một kẻ xa lạ như tôi!*". "*Nhưng tại sao mình cứ phải khư khư ôm sự nhút nhát, sợ sệt này chứ? Mình cần thay đổi. Mình không thích bị tách biệt, mình cần hòa nhập với mọi người!*" - Phần con người khác trong tôi lên tiếng. Và chính khoảnh khắc ngăn ngủ ấy đã góp phần thay đổi cuộc đời tôi.

Lấy hết tự tin, tôi tiến thẳng đến chỗ đám đông đang tụ tập: "*Xin chào, tên tớ là Wayne Cordeiro, tớ đến từ Hawaii và đang là sinh viên năm nhất của trường. Rất vui được làm quen với các cậu!*".

Và thật bất ngờ, những người bạn ấy chào đón tôi một cách nồng nhiệt. Đó là khoảnh khắc ấn tượng đến giờ tôi vẫn không thể quên. Trong số họ, có những người đã trở thành bạn thân thiết gắn bó với tôi bao năm qua.

Rèn luyện và cọ xát thực tế chính là con đường để chúng ta đánh thức và phát huy khả năng của bản thân.

Thực hành cho đến khi thuần thục

Bạn có thể hỏi bất kỳ một vận động viên quần vợt nào về quá trình tập luyện của họ. Tôi chắc rằng hầu hết đều phải trải qua một thay đổi nào đó, chẳng hạn thay đổi cách cầm vợt, cách giữ bóng hay phát bóng v.v.

Lần đầu tiên tôi làm quen với môn thể thao này là khi còn ngồi trên ghế nhà trường. Ngày ấy, tôi và bạn bè thường cầm những cây vợt cũ kỹ, hư hỏng nhiều và bắt đầu tập luyện mà không hề chú ý đến cách di chuyển hay tư thế, đơn giản chúng tôi chơi cho vui là chính.

Dần dần, tôi đến với môn thể thao này một cách nghiêm túc hơn và đăng ký tham gia một vài cuộc thi đấu. Dù cố gắng nhưng chưa bao giờ tôi nhận được giải gì. Một ngày, trong giờ tạm nghỉ giữa hai trận đấu, huấn luyện viên muốn gặp riêng tôi. Ông ấy là một trong những tay vợt xuất sắc và là một huấn luyện viên dày dặn kinh nghiệm, vì thế tôi rất vui nếu được ông góp ý về lối chơi của mình.

Ông nói: "*Wayne, anh rất có khiếu về môn này. Tuy nhiên, anh phải chỉnh lại tư thế chơi thì mới có thể tiến xa hơn được*".

Trước giờ, chưa ai góp ý cho tôi về điều này. Tôi nhờ ông chỉ dẫn cụ thể hơn. Chúng tôi gặp nhau một tuần sau đó. Vừa gặp tôi, ông đã lên tiếng: "*Điều duy nhất bất lợi cho anh lúc này là cách cầm vợt không đúng. Tôi sẽ chỉnh lại cho anh*".

Cũng nhờ ông ấy mà tôi đã thay đổi được cách cầm vợt của mình suốt mười năm qua. Lúc đầu, cách cầm mới khiến tôi hết sức lúng túng, thậm chí còn nghi ngờ hiệu quả của nó. Nhận thấy điều đó, huấn luyện viên mỉm cười nói với tôi: "*Ban đầu không quen nên anh sẽ cảm thấy khó khăn, nhưng hãy kiên trì tập luyện cho đến khi thuần thục. Tôi chắc rằng anh sẽ tiến bộ đấy. Hãy cố lên*".

Từ sự ngưỡng mộ một cầu thủ xuất sắc như ông, tôi bắt đầu thay đổi theo cách ông chỉ bảo và tiếp tục lao vào trận đấu. Tuy nhiên tôi

vẫn thua, cách cầm vợt này khiến tôi không thể nào điều khiển được quả bóng. Một lần nữa, tôi lại nghi ngờ phương pháp của ông.

Tuần tiếp theo, tôi vẫn hẹn người huấn luyện viên tập luyện và bày tỏ sự bức xúc của mình: "*Tôi không thể quen được cách cầm mới, kiểu cầm cũ của tôi có gì sai?*".

Ông từ tốn: "*Anh có thể dùng cách cũ nhưng sẽ không bao giờ tiến xa được. Nó chỉ phù hợp khi anh chơi giải trí với bạn bè mà thôi. Nếu muốn thật sự tiến xa với môn này và đối mặt với những tay chơi chuyên nghiệp, anh cần phải chỉnh lại cách cầm vợt của mình*".

Lời động viên chân thành ấy khiến tôi có thêm động lực và quyết tâm thay đổi. Quả không dễ chút nào. Tôi cứ lóng nga lóng ngóng với sự thay đổi này. Huấn luyện viên buộc tôi phải luyện tập mỗi ngày. Và chỉ hơn một tháng sau, tôi đã thật sự thuần thục. Ông nói đúng, tôi đã tiến bộ, tự tin hơn khi bước vào trận đấu và giành được chiến thắng.

Tinh thần học hỏi

Đã bao giờ bạn gặp một người nào đó mà thái độ, cách cư xử của họ có sức ảnh hưởng mạnh mẽ đến những người xung quanh? Chẳng hạn, vừa bước vào phòng, họ đã khiến bầu không khí thay đổi hẳn, ở họ toát lên một điều gì đó rất đặc biệt.

Hãy thử lắng nghe cách họ nói chuyện trên điện thoại; để ý họ giải quyết vấn đề khúc mắc như thế nào; quan sát cử chỉ, điệu bộ, cách đi đứng, cách ngồi, cách họ rướn người về phía trước khi lắng nghe bạn và cả cách gật đầu tán thành nữa. Bạn có thấy sự khác biệt: họ ngồi thẳng lưng hơn, dáng vẻ chững chạc, điềm tĩnh hơn, và nụ cười cũng tươi hơn.

Một trong những cách đơn giản giúp ta phát huy thế mạnh để đi đến thành công là thay đổi cử chỉ, điệu bộ của mình. Hãy bắt tay vào thực hiện, chắc chắn bạn sẽ cảm nhận được hiệu quả to lớn chúng mang lại.

Chùng vai và gục đầu xuống, nói chuyện một cách nhàm chán, tự ti, tất cả chẳng mang lại cho bạn điều gì ngoài vẻ ủ rũ phiền muộn, thậm chí còn khiến người đối diện cảm thấy chán ngán và mệt mỏi. Tương tự, một nụ cười gượng, một cái nhếch mép, khoanh tay trong tư thế phòng thủ, hay đón nhận mọi việc một cách cứng nhắc cũng là dấu hiệu của sự xa cách, nổi cô đơn và tự cô lập bản thân.

Bây giờ, hãy thử nghĩ đến một người nào đó mà bạn rất ngưỡng mộ, nhớ lại thái độ và cách cư xử của họ. Hãy tiếp thu cách họ giao thiệp, cách họ bình tĩnh giải quyết vấn đề, mềm mỏng nhưng vẫn rất quyết đoán. Chắc chắn những điều này sẽ giúp bạn rất nhiều trong việc phát triển quan điểm cá nhân.

Mọi sự thay đổi ban đầu đều có thể vụng về, lúng túng, nhưng chỉ cần kiên trì thực hành, nó sẽ dần trở thành một phần không thể thiếu trong con người bạn.

Phát hiện thế mạnh của bản thân

Ở đây, tôi muốn nói đến sự biến đổi như một quá trình đấu tranh dai dẳng để hoàn thiện bản thân, loại bỏ cái cũ, tiếp nhận cái mới, tiến bộ.

Lấy ví dụ, một chàng trai nọ bắt đầu chơi tennis. Anh ấy tìm tất cả các thông tin có liên quan, xem những đoạn băng thi đấu của nhiều cầu thủ khác để học hỏi cách chơi của họ. Ngoài ra, anh ta còn ngồi và tưởng tượng cảnh tung bóng lên cao, nghiêng người rồi dồn sức hất bóng về phía đối phương. Trong đầu anh hiện rõ mòn một phương pháp, lối chơi mình sẽ thể hiện. Tuy nhiên, anh lại thiếu kinh nghiệm thực tế. Khi giáp mặt đối thủ, anh tung bóng lên quá cao và do không nắm được đường đi của bóng nên anh lúng túng ngay trong thời điểm quyết định tung vợt. Kết quả là bóng rơi xuống quá thấp, trong khi anh vội tạt vợt lên cao. Đường bóng thiếu kỹ thuật này khiến trái bóng bị vướng vào lưới rồi hất trở lại phía anh.

Rõ ràng, để có được những kỹ năng cần thiết, ngoài việc được huấn luyện bài bản, bất cứ một vận động viên nào cũng cần kiên trì tập luyện. Có như vậy, kỹ năng của họ mới được nâng cao, những tố chất của một vận động viên chuyên nghiệp mới được bộc lộ rõ.

Những đường bóng lúng túng, vụng về ban đầu sẽ được thay thế bằng những đường bóng đầy kỹ thuật và đẹp mắt.

Trong mỗi chúng ta đều cất giấu một khả năng tiềm ẩn nào đó. Rèn luyện và cọ xát thực tế chính là con đường để chúng ta đánh thức và phát huy khả năng của bản thân, quan trọng là mỗi người cần có sự quyết tâm và nhẫn nại đến cùng.

CHƯƠNG BẢY. ĐỪNG BAO GIỜ TỪ BỎ

Vấp ngã là điều khó tránh khỏi trong cuộc sống, nhưng biết đâu sau những vấp vấp đó, bạn sẽ có thêm niềm tin và nghị lực sống. Thử thách sẽ làm bạn thay đổi, dù không phải lúc nào cũng theo chiều hướng tốt. Quan trọng là bạn kiểm soát được chúng và ngày một trưởng thành.

Có người xem khó khăn là sự cản trở bước tiến của bản thân, nhưng cũng có người xem đó là bàn đạp cho họ kinh nghiệm để tiến xa hơn. Bởi vậy, trưởng thành hay yếu kém là tùy thuộc vào cách nhìn nhận vấn đề của mỗi người. Có một câu nói nổi tiếng rằng: "*Chỉ có 10% những điều trong cuộc sống là do tạo hóa dành cho bạn, còn lại 90% là do thái độ của bạn làm nên*".

Một trong những đoạn Kinh thánh tôi tâm đắc nhất đó là: "*Người tốt có thể thất bại nhưng họ biết cách đứng lên, còn những kẻ xấu rồi sẽ bị trừng phạt vì tội ác của chúng*".

Bạn thấy đấy, thất bại không phải là khi bạn vấp ngã, thất bại là khi bạn không đủ can đảm để đứng lên. Có thể sau vấp ngã, trái tim bạn bị tổn thương ít nhiều. Đó là điều khó tránh khỏi. Tuy nhiên, hãy lạc quan vì tương lai tốt đẹp vẫn luôn chờ đợi bạn phía trước. Với niềm tin và nghị lực vững vàng, mọi khó khăn rồi cũng qua đi.

Đọc Kinh thánh, chúng ta có thể tìm thấy hàng loạt tấm gương về điều này. Đó là David, dù khuyu ngã nhưng ngay lập tức, ông đã tìm cách đứng dậy để rồi trở thành vị vua vĩ đại của dân Israel. Jacob cũng vấp ngã, đứng dậy và trở thành thủ lĩnh của 12 bộ lạc Israel. Paul từng có ý đồ sát hại tín đồ Thiên Chúa giáo nhưng Chúa đã cảm hóa ông và biến ông trở thành sứ giả truyền tin cho mọi người. Peter đã chối Chúa ba lần trước lúc Người bị bắt, nhưng ngay sau đó, ông đã hối lỗi và sau này trở thành một trong những tông đồ tích cực rao giảng Tin mừng của Thiên Chúa.

Khi bạn vấp ngã, người có thể vực bạn dậy không ai khác chính là bản thân bạn.

Nghị lực và sức mạnh

Câu chuyện sau kể về cuộc thi đấu bóng đá giữa Georgia và California.

Vào phút cuối hiệp một, Georgia tận dụng một đường chuyền vụng về của cầu thủ Stumpy Thomason phía California, và sau một cú lừa bóng ngoạn mục, Roy Riegels giành được bóng thừa thắng xông lên, anh đưa bóng xuống đường biên ngang rồi ghi bàn.

Nhưng sẽ chẳng có gì đáng nói nếu đó không phải là một cú sút phản lưới nhà.

Bất bình trước sự bất cẩn của Roy, Benny Lom, một đồng đội, chạy đến chặn anh lại, giành bóng và thực hiện đường chuyền mới. Không may cho California, cú đá bổng bị chặn lại để bảo đảm an toàn khiến họ mất cơ hội ghi bàn. Trong khoảnh khắc, hai tình huống kịch tính liên tiếp xảy ra báo trước một tương lai không mấy suôn sẻ cho California.

Vào giờ tạm nghỉ giữa hai trận đấu, các cầu thủ đội California tụ tập ở phòng chờ. Tất cả đều im lặng và tỏ rõ sự thất vọng. Cuối cùng, huấn luyện viên Nibbs lên tiếng:

- Thôi được rồi, chúng ta vẫn giữ đội hình cũ trong hiệp hai.

Ít phút sau, đội trở lại sân - tất cả mọi người ngoại trừ Roy. Anh ngồi ở hàng ghế dự bị với vẻ mặt buồn nản.

Huấn luyện viên lên tiếng:

- Tôi đã thông báo là sẽ giữ đội hình cũ, nghĩa là có anh nữa đấy.

- Tôi không còn mặt mũi nào ra sân và đối mặt với mọi người trong đội nữa. Tôi đã làm họ thất vọng, thật đáng xấu hổ.

Huấn luyện viên Nibbs kéo Roy đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt anh và nói:

- Mới chỉ có nửa trận đấu thôi Roy à, hãy ra sân và chứng tỏ cho mọi người thấy khả năng của anh. Cuộc đấu vẫn chưa kết thúc đâu!

Những cầu thủ Georgia về sau nói rằng họ chưa bao giờ thấy ai chơi một cách quyết tâm và uyển chuyển như Roy trong hiệp hai hôm đó. Nỗ lực và khả năng của Roy đã được công nhận.

Vấp ngã và lầm lạc, đó là điều chúng ta rất dễ mắc phải trong cuộc sống, nhưng mọi chuyện rồi sẽ qua nếu ta biết vững tin ở bản thân. Không bao giờ là quá muộn khi con người muốn sửa chữa sai lầm.

Kiên định với con đường đã chọn

Một trong những tố chất cần thiết cho việc giữ vững niềm tin và khả năng vượt qua mọi vấn đề chính là sự kiên định. Đó là phẩm chất quan trọng giúp bạn vượt qua những lời chỉ trích, đàm tiếu của người ngoài hay những dằn vặt từ quá khứ.

Một buổi sáng, Alfred Nobel thức dậy và chột sừng sốt khi thấy tất cả các tờ báo trong ngày đều đưa tin rằng ông - người phát minh ra chất nổ - vừa qua đời. Thật ra, đây chỉ là nhầm lẫn của một ký giả nào đó. Người anh của Alfred mới mất và ký giả đó lầm tưởng là Alfred. Nhưng dù sao, đây cũng chính là dịp để ông biết được mọi người nhìn nhận về ông như thế nào. Alfred không khỏi buồn, hụt hẫng khi nhận ra rằng, trong con mắt của mọi người, ông chỉ là một "ông vua chất nổ", nghĩa là người làm giàu trên cái chết của không biết bao nhiêu sinh mạng do chất nổ gây ra. Người ta không hề nhắc đến những nỗ lực của ông nhằm phá vỡ rào cản ngăn cách giữa các dân tộc và các ý thức hệ. Không ai nhắc đến những cố gắng kiến tạo hòa bình của ông.

Alfred quyết định sẽ cho mọi người hiểu được lẽ sống đích thực của mình. Với quyết tâm ấy, ông ngồi xuống bàn làm việc và lập tức viết một bản chúc thư để lại tất cả tài sản của mình với mục đích thiết lập một trong những giải thưởng lớn nhất thế giới - giải thưởng Nobel Hòa Bình - nhằm tôn vinh tất cả những ai góp phần vào việc

thiết lập Hòa Bình thế giới. Cũng từ đó, danh hiệu của Alfred Nobel không còn là "vua chất nổ" nữa, mà là Hòa Bình.

Cuộc đời không phải là tấm thảm nhung trải sẵn cho chúng ta mà bao gồm tất cả các cung bậc thử thách. Có thể sẽ có rất nhiều lý do khiến ta chán nản, bỏ cuộc, nhưng một khi xác định được lý tưởng đúng đắn cho mình và mạnh dạn gắn thân với lý tưởng ấy, ta sẽ có được hạnh phúc.

Winston Churchill từng được mời đọc diễn văn trong buổi lễ phát bằng tốt nghiệp ở một trường đại học. Ông được xem như một huyền thoại về lòng dũng cảm, sự kiên cường của thế hệ binh sĩ chiến đấu trong thế chiến thứ hai. Mọi người nhìn ông bằng con mắt ngưỡng mộ và kính trọng.

Buổi lễ hôm ấy, khán phòng chật ních sinh viên, phụ huynh, quan chức cấp cao và nhiều vị khách mời khác. Winston Churchill xuất hiện, vẫn với cây gậy trên tay, đầu đội mũ và khoác tấm áo choàng quen thuộc.

Chầm chậm bước lên bục, với giọng điệu

vừa có sự quyết đoán của người chiến binh, vừa có sự khôn khéo, hòa nhã của một nhà ngoại giao, ông lên tiếng: "*Đừng bao giờ bỏ cuộc*". Khán phòng lặng im. Hít một hơi thật sâu, ông lặp lại: "*Đừng bao giờ bỏ cuộc*". Bốn bức tường chợt dội lại câu nói ấy, nghe hào sảng và đầy uy lực. Sau đó, ông đội chiếc mũ lên đầu, chống gậy và rời khỏi sân khấu.

Cuộc sống của chúng ta có vô vàn trận đấu - hoặc bất ngờ, hoặc được định sẵn, bên cạnh đó là những hiểu lầm, gây khó dễ từ những người xung quanh. Nhưng càng như thế, ta càng không được từ bỏ. Một thái độ không tốt, một niềm tin không vững vàng chính là cơ hội để cái ác len lỏi vào cuộc sống của bạn.

CHƯƠNG TÁM. VƯỜN ĐẾN THÀNH CÔNG

Mỗi chúng ta chỉ có một cuộc đời để sống và đến lúc nào đó, chúng ta sẽ phải lìa bỏ nó. Càng lớn tuổi, tôi càng ngạc nhiên trước sự trôi chảy của thời gian. Nó giống như khi bạn tua một cuộn băng - càng về sau tốc độ càng nhanh. Đó cũng là điều chúng ta phải đối diện khi bước vào buổi xế chiều của cuộc đời.

Nếu một người đến nói với bạn rằng họ sẽ gửi vào tài khoản của bạn 86.400 USD mỗi buổi sáng, bạn sẽ cảm thấy thế nào? Quá tuyệt vời phải không? Tất cả chỉ với điều kiện: bạn phải chi tiêu hết số tiền đó trong vòng một ngày, bất cứ sự lãng phí nào cũng không được chấp nhận. Bạn không được rút tiền ra dự trữ và số tiền còn lại sẽ mất đi vào nửa đêm. Tất nhiên sáng hôm sau, một khoản tiền khác lại được gửi vào tài khoản.

Nếu rơi vào tình huống này, bạn sẽ xử lý thế nào? Tôi chắc rằng ai cũng muốn sử dụng số tiền đó một cách khôn ngoan và hiệu quả nhất.

Và thật sự đây chính là món quà bạn đang nắm trong tay mỗi ngày. Chỉ có điều món quà ấy không phải là tiền mà là thời gian. Bạn có 86.400 giây mỗi ngày. Sử dụng tài sản đó vào việc gì, như thế nào là tùy thuộc chính bạn. Bạn sẽ lãng phí tài sản của mình để rồi hối tiếc hay sẽ đầu tư chúng vào những việc có ích và đón nhận thành quả xứng đáng?

Đâu là yếu tố phân biệt giữa một cuộc sống vô ích, phù phiếm và một cuộc sống thiết thực, làm đẹp cho đời?

Để trả lời câu hỏi này, trước hết, bạn cần nhận biết hai quyết định quan trọng nhất trong đời sống của mình. Đầu tiên là quyết định về mục tiêu phấn đấu. Không có mục tiêu, cuộc sống của bạn sẽ trở nên trôi nổi, vô định. Quyết định quan trọng thứ hai đó là lựa chọn thái độ sống - yếu tố quan trọng phân biệt bạn đang sống hay đang tồn tại.

Tôi từng gặp không ít người vốn là người tốt nhưng chỉ vì quan điểm sống lệch lạc, họ đã tự hủy hoại hạnh phúc gia đình, cắt đứt những mối quan hệ tốt đẹp và mất đi những tố chất cần thiết dẫn đến thành công.

Tiêu chuẩn thành công trong cuộc đời bạn là gì?

Chỉ có bạn mới biết điều gì thật sự khiến mình toại nguyện, khiến cuộc đời mình trở nên đáng giá.

Nắm bắt thời gian

Trong bộ phim Dead Poets Society, Robin Williams vào vai John Keating - một thầy giáo tâm huyết với nghề, luôn có tinh thần đổi mới, sáng tạo trong giảng dạy. Keating được phân công đến dạy môn văn học Anh tại một ngôi trường nam sinh vốn nổi tiếng lì lợm và quậy phá. Mặc dù vậy, Keating vẫn tràn đầy quyết tâm truyền cảm hứng cho học trò trong môn học vốn bị coi là tẻ nhạt này. Ngày đầu tiên đứng trên bục giảng, Keating nở nụ cười thân thiện và yêu cầu cả lớp ra ngoài.

Đọc dãy hành lang, Keating tập hợp bọn trẻ quanh một chiếc hộp kính, trong hộp là những chiếc cúp cũ kỹ, một số kỷ vật của trường và nhiều bức ảnh trắng đen của các thế hệ học trò trước đây. Sau đó, ông yêu cầu một học sinh mở cuốn sách của mình ra và đọc to bài thơ về thời gian. Với giọng miến cưỡng, cậu học trò cất giọng:

Hãy đón lấy những nụ hồng ngát hương

khi ta còn có thể.

Vì thời gian chẳng chờ đợi bao giờ

Cánh hồng tươi thắm hôm nay

ngày mai có thể tàn úa.

- Hãy đón lấy những nụ hồng ngát hương khi ta còn có thể. -
Keating lặp lại - Có trò nào biết ẩn ý sâu xa của câu thơ này là gì không?

Cả nhóm học trò đồng thanh:

- Hãy quý trọng và tận dụng thời gian!

- Vậy ý đồ của tác giả khi dùng câu thơ này là gì? - Keating hỏi tiếp.

Một cậu học trò nhanh nhẩu:

- Bởi vì ông ấy đang rất vội vã.

Lấy điệu bộ hóm hỉnh của một người dẫn chương trình truyền hình, Keating trả lời:

- Không đúng, dù sao cũng cảm ơn ý kiến của em.

Ông quay sang đám học trò đang ngồi đợi và nói tiếp:

- Bởi vì con người là cát bụi, các cậu bé ạ. Các trò phải hiểu rằng mỗi ngày sẽ có một ai đó trong chúng ta ngừng thở và ra đi vĩnh viễn.

Keating tiếp tục thu hút sự tò mò của học trò vào những hình ảnh trên tường.

- Bây giờ, thầy muốn các trò tiến đến đây và nhìn qua những gương mặt này. Hẳn là các trò đã bước qua họ nhiều lần, nhưng thầy không nghĩ là có một bạn nào đó từng đứng lại chú tâm quan sát những hình ảnh ấy.

Quả thật, trước giờ bọn trẻ chỉ nhìn băng quơ vào những bức hình ấy mỗi khi đi ngang qua. Keating tiếp:

- Các trò không thấy mình cũng giống như họ sao? Cùng kiểu tóc này, cũng tràn đầy nhiệt huyết này. Họ rất tự tin, các trò cũng vậy. Họ tin rằng họ sinh ra là để làm những điều tốt, những điều vĩ đại. Ánh mắt họ rạng ngời niềm tin, và các trò cũng như thế.

Keating ngừng giây lát để bọn trẻ chiêm nghiệm.

- Họ đã không chần chừ, không để mất những giây phút quý giá của cuộc đời. Và các trò thấy không, bây giờ họ đã được vinh danh tại chính nơi đây. - Keating nở nụ cười hiền hậu và triu mến. - Hãy thử đứng gần hơn, các trò sẽ nghe được những lời nhắn gửi của họ đến chúng ta đây.

Như một phản xạ, lũ trẻ ngẩng cổ lên tường. - Nghe gì không? - Keating hỏi với giọng thì thầm nhưng đầy giục giã, như thể tiếng vọng từ quá khứ dội về. - Đừng lãng phí thời gian, hãy tận dụng từng giây phút để làm những điều có ích.

Đúng vậy, một trong những điều chúng ta chẳng thể nào níu giữ - chính là thời gian. Vì vậy, đừng bao giờ lãng phí chúng. Hãy mang đến cho đời những sắc màu lung linh của cuộc sống, và hãy tự thắp sáng tâm hồn mình chiếu rọi những người xung quanh.

Bốn nguyên tắc thành công

Dưới đây là bốn nguyên tắc quan trọng giúp bạn có một cuộc sống như mình mong muốn.

1. Mục đích đúng đắn

Mục tiêu lớn nhất trong cuộc sống của bạn là gì? Nếu được chọn một điều bấy lâu ao ước thì đâu là điều bạn chọn?

Bộ phim *City Slickers* khắc họa hình ảnh ba chàng trai ở New York cùng đi nghỉ ở một nông trại phía Tây, họ đến để học cách cưỡi ngựa và chăm sóc gia súc. Người dẫn đường của họ là một gã cao bồi đúng nghĩa tên Curly.

Một ngày nọ, khi cùng nhau ngồi quanh bếp lò, Curly nói với Mitch - một nhân viên quảng cáo đang chán ngán công việc và cuộc sống của mình:

- Cuộc sống của một cao bồi khác với những người bình thường. Họ có được sự tự do và được lang thang đến những mảnh đất mình yêu thích. Tôi cũng là một trong số đó. Vài ngày tới, chúng ta sẽ đưa đàn gia súc vượt sông và tiến về phía thung lũng. Không có gì thú vị bằng việc này đâu.

Mitch đáp lời:

- Tuyệt đấy, cuộc sống của anh khiến anh yêu thích thế à?

Curly phá lên cười khiến Mitch không khỏi bối rối. Vừa lúc đó, Curly quay sang ba chàng trai vừa đến từ New York:

- Các anh đến đây thực chất chỉ vì có chung một vấn đề mà thôi. Bao năm qua các anh tự tạo cho mình những nút thắt không thể tháo gỡ và giờ hy vọng đến đây để làm được chuyện ấy sao.

Không thể nào!

Mọi người im lặng. Curly tiếp:

- Các anh có biết bí mật của cuộc sống là gì không?

- Là gì?

Curly đưa bàn tay đã chai sạn của mình chỉ lên trời rồi nói:

- Đây.

- Bàn tay à?

Curly vừa chỉ vừa nói:

- Chỉ một điều thôi, một điều duy nhất. Nhìn đi. - Nghe tuyệt đấy, nhưng rốt cuộc đó là gì nào? - Mitch có vẻ rất tò mò.

- Đó là điều mà các anh phải tìm kiếm. Điều gì quan trọng nhất trong cuộc đời bạn? Điều gì được bạn ưu tiên nhất và dành trọn trái tim cho nó?

Thử nhìn những tiêu chí dưới đây và xem mục tiêu của bạn là gì nhé:

- Tiền bạc
- Sự nổi tiếng
- Uy tín, thanh danh

- Quyền lực
- Luôn là "số một" trong mắt người khác
- Thể thao/Giải trí
- Sự thành đạt
- Gia đình
- Sự lịch thiệp
- Niềm tin
- Tình yêu
- Tình bạn

Có một thời gian, tôi rơi vào trạng thái chao đảo, mất cân bằng vì những khó khăn về tài chính. Tôi thật sự căng thẳng và lo lắng. Tất cả những gì tôi quan tâm lúc ấy là làm sao đầu tư một cách hiệu quả nhất trước những biến động của thị trường vì tương lai của tôi phụ thuộc vào đó.

Thật vậy, mọi thứ tùy vào vấn đề bạn đang nhắm đến. Nếu đi sai mục tiêu, cuộc sống của bạn sẽ bị chệch hướng. Do vậy, hãy đảm bảo mục tiêu bạn đang theo đuổi là đúng đắn. Quyết tâm giữ vững mục tiêu ấy và thường xuyên suy xét để chắc rằng mình đi đúng đường. Hãy dành thời gian để nhìn lại chính mình, chấm dứt kiểu sống vô định không chỉ hướng .

Thế vận hội Olympic đặc biệt (*The Special Olympics*) là sự kiện thể thao nổi tiếng dành cho những người khuyết tật và thiếu năng có năng khiếu về thể thao. Điều đáng quý là những con người ấy đến với thế vận hội bằng tất cả nỗ lực và lòng quyết tâm vượt lên số phận của mình.

Bạn có hình dung được trong một cuộc thi chạy nước rút, vận động viên tham dự là các em nhỏ từ 8 đến 12 tuổi đứng hàng ngang tại vạch xuất phát, một số ngồi trên xe lăn, số khác thì chống nạng nhưng tất cả đều lộ rõ sự mong chờ và quyết tâm cao độ. Trên khán

đài, người thân và các cổ động viên khác đứng đông nghịt với tiếng cổ vũ nhiệt tình. Tất cả khiến cho không khí cuộc đua vừa gần gũi, ấm áp, vừa đầy phấn khởi.

Tiếng súng báo hiệu vang lên, tất cả cùng xuất phát. Sự nỗ lực và quyết tâm hiện rõ trên từng gương mặt. Có những em chống nạng nhưng vẫn cố gắng bước đi và điều khiển đôi chân mình dù rất vất vả. Một số em khác mắc hội chứng Down cố chạy dọc theo đoàn đua với đôi chân tật nguyền.

Trong số những vận động viên ấy, một bé gái ngồi trên xe lăn đã vòng xe lại, quay bánh xe ngược về sau và dùng đôi chân teo dúm của mình đẩy tăng tốc độ. Nhưng chiếc xe dường như không chịu tuân phục ý chủ nhân của nó, nó lăn nhanh chệch hướng khỏi đường đua và lao về phía khán đài. Trong khi cô bé còn lúng túng chưa biết xử lý thế nào thì lập tức, một cậu bé tật nguyền và một cô bé khác cũng mắc hội chứng Down chạy đến giúp bạn đua của mình quay xe lại. Cả ba tiếp tục tiến về đích trong sự reo hò, cổ vũ của mọi người.

Mục tiêu của những đứa trẻ ấy không phải là giành giật chức vô địch; các em chỉ muốn rằng tất cả những người đồng cảnh ngộ với mình đều là người chiến thắng. Bởi vậy, các em sẵn sàng đứng lại nâng đỡ bạn đua.

Còn với bạn, mục tiêu lớn nhất trong đời bạn là gì? Không xác định đúng mục tiêu, liệu bạn có biết tận dụng cơ hội và đối phó với thử thách hay không? Nói cách khác, khi không biết mình đi đâu, về đâu thì đi trên con đường nào không còn quan trọng nữa.

Để thành công, bạn cần bắt đầu bằng việc nhận biết cơ hội nào nên nắm bắt và cản trở nào cần loại bỏ. Những nhận thức này sẽ giúp cuộc sống của bạn không rơi vào tẻ nhạt. Hãy nhớ rằng, định rõ mục tiêu cho mình luôn là yếu tố đầu tiên trước khi dấn thân trên một con đường nào đó.

2. Đi đúng con đường đã chọn

Chuyện kể rằng, có một chủ nông trại nọ thuê một thanh niên đến nhặt khoai tây. Công việc anh ta phải làm chỉ là ngồi phân loại kích cỡ các củ khoai và cho vào sọt, lớn theo lớn, trung bình theo trung

bình và nhỏ theo nhỏ... Sau một ngày làm việc, người thanh niên đến gặp ông chủ và xin nghỉ việc. Gương mặt anh ta trông hốc hác và mệt mỏi. Khi người chủ hỏi lý do, anh trả lời: "*Công việc ông giao phó dù không nặng nhọc, nhưng nó làm tôi nhức óc vì luôn luôn phải chọn lựa*".

Quả vậy, lựa chọn luôn là cả một gánh nặng đối với con người vì không ai có thể làm điều đó thay chúng ta cả. Một khi có được những chọn lựa đúng đắn, bạn cần theo nó đến cùng. Mỗi người đều có một đường đời riêng, khi lạc hướng, sẽ chẳng có bất cứ điều gì sáng sủa chờ đợi phía trước.

Khi không hài lòng về cuộc sống của mình có nghĩa là: hoặc bạn đang lưỡng lự giữa những chọn lựa, hoặc bạn đang đi nhầm đường. Bản thân mỗi người đều tiềm ẩn một khả năng nào đó. Hãy dành thời gian nhìn nhận, khai thác và phát huy khả năng trong mình.

3. Hiểu được mình muốn gì

Người biết hài lòng thật sự là người mà với họ, đạt được mục tiêu quan trọng hơn sự mãn nguyện khi đạt được mục tiêu. Nếu mục tiêu của bạn chỉ là làm sao có thật nhiều tiền, nhiều tài sản để hưởng cuộc sống sung túc, vương giả thì bạn sẽ chẳng bao giờ thỏa mãn với chính mình, bởi lòng tham của con người là vô đáy.

Một vài năm trước, cả thế giới xôn xao bàn tán về một tỉ phú người Mỹ. Ông ta khao khát được đi trên chiếc máy bay nhanh nhất thế giới do mình tự thiết kế, tự điều khiển. Ông muốn có những chiếc du thuyền thật đẹp, thật sang trọng và sống ở những nơi như thiên đường. Và dĩ nhiên, ông ta đều lần lượt thực hiện được những dự định đó. Với số tài sản khổng lồ trong tay, người đàn ông ấy cho rằng mình sẽ có một cuộc sống mãn nguyện, được đi khắp nơi, làm những gì mình thích, tiêu khiển mọi vui thú trên đời.

Nhưng có một điều chắc chắn người đàn ông ấy chưa bao giờ hình dung được đó là từ một tỉ phú, ông trở thành một ông già đầu bù tóc rối, râu ria rậm rạp, hai cánh tay đầy những vết chích - hậu quả của việc tìm kiếm cảm giác lạ từ thuốc phiện; móng tay dài ngoằng và cực kỳ bẩn. Người đàn ông ấy nằm liệt trên giường trong

con mộng mị của khói thuốc, nhìn đời qua cặp mắt trũng hoáy với một cơ thể rệu rã.

Vì ăn chơi trác táng, người đàn ông ấy đã phải trả một cái giá quá đắt trong quãng đời còn lại của mình. Không những không có được sự thỏa mãn như mong muốn, ông ta còn rơi vào cảnh sống cô đơn, tuyệt vọng để rồi cuối cùng chết trong sự trắng tay và cô độc.

Johnny Carson là một người dẫn chương trình truyền hình hài hước, hóm hỉnh. Điều bộ dí dỏm cùng những câu chuyện cười anh kể dễ khiến người ta có cảm giác Johnny là một trong số những người vui vẻ nhất mình từng gặp. Tuy nhiên, trong một cuộc phỏng vấn, người thân của anh đã tiết lộ: *"Ở ngoài đời, Johnny là một người sống bi quan và buồn bã. Anh ấy luôn khao khát những khoảnh khắc vui vẻ nhưng chưa bao giờ có được"*.

Trong cuộc sống, mỗi chúng ta cần học cách chấp nhận và hài lòng với những gì mình có, nếu không, ta sẽ chẳng bao giờ có được cảm giác mãn nguyện thật sự.

4. Hãy xem sự hài lòng là món quà khi bạn đạt được mục tiêu

Paul là một người vốn xuất thân trong gia đình quý tộc, sung túc. Nhưng ông đã từ bỏ tất cả để đi rao giảng Tin mừng với thái độ kiên trì, và sẵn sàng hy sinh cho đức tin. Trong Thư cảm ơn vì được cứu trợ, Paul viết:

"Tôi học được bài học hãy luôn hài lòng trước mọi tình huống. Tôi biết cách xoay xở khi túng thiếu và sống thế nào khi sung túc, ảm no. Trải nghiệm nhiều giúp tôi dung hòa được những ham muốn và nhu cầu của mình."

Paul đã từng chịu cảnh đói kém. Ông từng bị ruồng bỏ, bị người đời ném đá, bị đánh đập dã man, bị nhục báng và vu oan. Khi viết lá thư này là lúc Paul đang trong lao tù và ông biết rằng chẳng bao lâu nữa, mình sẽ bị tra khảo cho đến chết. Nhưng làm thế nào ông vẫn giữ được tinh thần lạc quan trong hoàn cảnh ấy? Làm thế nào ông có thể gọi đấy là sự hài lòng?

Đó là vì mục tiêu Paul hướng đến. Ông không quan tâm đến cuộc sống tiện nghi, vật chất. Tất cả những gì ông mong đợi đó là hướng về Chúa và phục vụ cho Ngài bằng cả trái tim. Ước muốn duy nhất của Paul là Chúa sẽ dùng cuộc đời ông để thực hiện những mục đích cao cả của Ngài. Ông sẵn sàng cống hiến hết mình. Cũng nhờ đó, ông tìm được sự mãn nguyện thật sự ngay chính tâm hồn, và sức mạnh đó đã biến chốn lao tù thành nơi Paul cho ra đời gần nửa cuốn Kinh thánh của đời mình.

Những nguyên tắc trên có vẻ đơn giản nhưng thực hiện được chúng không phải dễ dàng. Hãy ghi nhớ: Trước tiên, bạn cần xác định cho mình một mục tiêu đúng đắn. Kế đó, hãy thực hiện nó và kiên định với con đường đã chọn. Hai điều cuối cùng luôn đi đôi với nhau đó là: nhận biết điều làm cho mình hài lòng và hướng đến nó để có được sự mãn nguyện thật sự. Nắm những nguyên tắc này trong tay, bạn sẽ vững vàng hơn trên con đường thực hiện mơ ước của mình.

Anh em phải coi chừng, phải giữ mình khỏi mọi thứ tham lam, không phải vì dư giả của cải mà mạng sống con người được bảo đảm đâu.

LỜI KẾT

Thái độ sống thể hiện bản chất và nhân cách của mỗi người. Nền tảng của việc hình thành thái độ tích cực chính là suy nghĩ tích cực. Bên cạnh đó, để có được một thái độ đúng đắn, đòi hỏi mỗi người cần có sự quyết tâm, tấm lòng bao dung và tinh thần dấn thân, sẵn sàng đối diện với thử thách.

Trong cuộc đời mỗi người đều có hai người thầy: *Người thầy khôn ngoan* và *Người thầy trải nghiệm*. Để lĩnh hội bài học từ hai người thầy ấy, ta phải trả một cái giá nhất định nào đó. Thường thì cái giá của sự từng trải là thời gian, sự đổ vỡ trong những mối quan hệ, thậm chí là những mất mát trong hạnh phúc cá nhân.

Khác với sự từng trải, khôn ngoan là bài học ta tiếp thu được từ trải nghiệm của người khác. Nhưng nếu không biết cách kiểm soát bản thân, rất có thể ta sẽ rơi vào những sai lầm đáng tiếc.

Cuộc sống là một chuỗi những chọn lựa, trong đó có những chọn lựa thay đổi cả một đời người. Bởi vậy, bạn cần chọn cho mình một thái độ sống đúng đắn để sau này không phải day dứt, dằn vặt.

Trước khi kết lại vấn đề này, tôi muốn kể cho bạn câu chuyện giữa hai kẻ phạm nhân nọ. Họ cùng sống trong một căn phòng tắm tối, cùng nằm trên một chiếc giường tầng trong nhà lao. Tên phạm nhân giường trên nhìn ra cửa sổ và thấy những vì sao sáng lấp lánh trên bầu trời. Anh ta tưởng tượng đó là một cuộc trình diễn pháo bông tuyệt đẹp, liền gọi tên tù bên dưới:

- Này, dậy đi, hãy nhìn những ngôi sao kia.

Chúng đẹp quá.

- Để tôi yên! - Tên tù bên dưới làu bàu.

- Thôi nào, nhìn thử đi. Sao hôm nay sáng lắm.

Tên kia ưỡ oải quay người lại nhìn lên trời. Sau một hồi nhìn ngắm, hấn cần nhắ:

- Tao chẳng thấy ngôi sao nào cả ngoài song sắt và bóng đêm!

Cùng một khung cảnh, cùng một vị trí nhưng một người thì nhìn thấy sao sáng còn người kia chỉ thấy sự giam cầm và nổi bực tức.

Có thể nói, sự hài lòng tiềm ẩn ngay bên trong mỗi người. Bạn có thể kiểm soát nó, nhưng cũng có thể bị nó biến thành nô lệ. Vì vậy, hãy chọn lựa cho mình một thái độ nào đó để cuộc sống của bạn trở nên thoải mái nhất. Con người vốn là kỳ công của tạo hóa, vì vậy, mỗi người hãy tự tạo cho mình một cuộc sống thật ý nghĩa cho đời.

Về Tác Giả

Wayne Cordeiro là Mục sư trưởng trong *Hội ái hữu những tín đồ Thiên Chúa giáo (New Hope Christian Fellowship)* ở Oahu, được thành lập vào tháng 9 năm 1995. Trong vòng năm năm, hội đã thu hút hơn 7.000 người tham gia vào các hoạt động của hội, và điều này đã giúp New Hope Oahu trở thành một trong những nhà thờ phát triển nhanh nhất ở Mỹ. Hơn 5.200 người đã được làm lễ nạp thánh trong năm đầu tiên nhà thờ chính thức mở cửa.

Ngoài ra, Wayne còn có công lớn trong việc thành lập trên 20 nhà thờ khác ở Hawaii, Guam, Samoa, Phần Lan và Nhật. Trước khi chuyển đến Oahu, ông từng là Mục sư trưởng của Hội ở Hilo, Hawaii trong 12 năm liền. Dưới sự lãnh đạo của Wayne, giáo đoàn ở Hilo đã phát triển từ 50 lên hơn 1.700 thành viên và xây dựng một nhà thờ mới - *The Gathering Place*, rộng gần tám héc-ta.

Wayne lớn lên tại thung lũng Palolo ở Oahu và từng sống ở Nhật ba năm. Sau đó, ông trải qua 12 năm học tập ở Oregon. Bảy năm liền ông tham gia phục vụ trong tổ chức *Youth for Christ*. Trước khi đến Hawaii, ông từng là thành viên chủ chốt của nhà thờ *Faith Center Foursquare* tại Eugene, Oregon trong ba năm.

Ngoài ra, Wayne còn là một nhà soạn nhạc với sáu album đã được phát hành. Chương trình giảng dạy của Wayne trên radio "*Cho những hy vọng mới*" đã thổi một luồng gió mới về KAIM và KUMU - Hawaii. Là chủ tịch Học viện Kinh thánh liên Thái Bình Dương, ông

đã cống hiến hết mình cho việc bồi dưỡng và huấn luyện thế hệ sáng lập những nhà thờ đầu tiên ở vùng này.

Wayne thường xuyên được mời đến phát biểu tại các nhà thờ, các buổi hội thảo, trường học, nhà tù... ở nhiều nơi, từ châu Mỹ đến châu Á. Ngoài ra, ông còn có nhiều buổi nói chuyện hấp dẫn về chiến lược kinh doanh, tái cơ cấu doanh nghiệp v.v.

Những cuốn sách đã được xuất bản của ông là: *Doing Church as a Team*, *Gems Along the Way*, và *The Dream Releasers*.